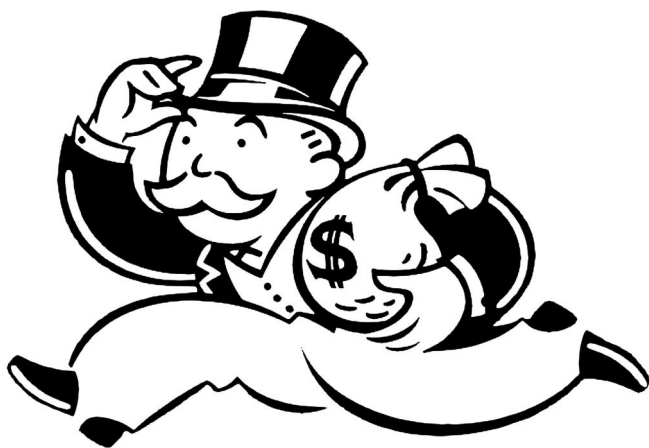

**Ιδιωτικοποιήσεις:
Μια ακόμη πτυχή της υποτίμησης των ζωών μας**

Θεσσαλονίκη, Απρίλιος 2017

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου, είναι προϊόν της διασυλλογικής δουλειάς τριών αναρχικών ομάδων της Θεσσαλονίκης και προέκυψε ως ανάγκη να καταπιαστούμε με το ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων και των επιπτώσεών τους στις ζωές μας, στις ζωές των εκμεταλλευόμενων.

Τυπώθηκε σε 1500 κομμάτια στην τυπογραφική κολληκτίβα druck! και μοιράζεται χέρι-χέρι και πόρτα-πόρτα σε γειτονιές, σε πλατείες, σε στέκια και καταλήψεις, την ίδια στιγμή που παρεμβάσεις γίνονται για το ζήτημα της στέγασης αλλά και για το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά που ετοιμάζεται.

Για επικοινωνία:

a.anatolika@riseup.net, contact@pyranthos.org, anwthrswkw@espiv.net

Ιδιωτικό, Κρατικό, Δημόσιο

Η κουβέντα περί ιδιωτικοποιήσεων/αποκρατικοποιήσεων εγκλωβίζεται πάντα στο δίπολο ιδιωτικό-κρατικό ή για να ακριβολογούμε χτίζεται πάνω στη σύγκυση του κρατικού με το δημόσιο. Αυτή η σύγκυση μας εμφυτεύεται στο μυαλό από παιδιά έχοντας χιλιάδες πομπούς του ίδιου μονότονου μηνύματος. Όπου σχεδόν χρησιμοποιείται η λέξη δημόσιο παίρνει την έννοια του κρατικού. Δημόσια υγεία είναι η κρατική υγεία, δημοσιά παιδεία είναι η κρατική παιδεία, με επιστέγασμα αυτής της κακοποίησης της λέξης το όνειρο για διορισμό στο “δημόσιο” δηλαδή στο κράτος.

Η λέξη δημόσιο με την πραγματική της έννοια δηλαδή αυτή του κοινού, του κοινωνικοποιημένου αυτού που μοιράζεται μεταξύ όλων, μπορεί να απαντηθεί (συναντηθεί) μόνο όπου το κράτος και το κεφάλαιο δε μπορούν να ορίσουν εντελώς, όπως π.χ. οι δημόσιοι χώροι. Ακόμα και αυτοί όμως εκλείπουν με την εμπορευματοποίηση και την αποστείρωση που επιβάλλουν αφενός η τάση του κράτους να ελέγχει τα πάντα αφετέρου η δομική λειτουργία του κεφαλαίου για κερδοφορία.

Είναι ίσως λοιπόν αναγκαίο να πιάσουμε τις έννοιες από την αρχή και να δούμε τα νήματά τους.

Ιδιωτικό

“Από τη μέρα που ένας άνθρωπος ξεστόμισε ότι «αυτό είναι δικό μου», από τη στιγμή εκείνη γεννήθηκε η βία και το ψέμα”

Γιάννης Σκαρίμπας

Εδώ και χιλιάδες χρόνια η έννοια της ατομικής ιδιοκτησίας είναι αυτονόητη για τη συντριπτική πλειοψηφία της ανθρωπότητας, τόσο που πια θεωρείται δικαίωμα και προστατεύεται από διεθνείς συμβάσεις. Η περιουσία είναι προέκταση της ύπαρξης κάθε ανθρώπου σε σημείο που το άτομο είναι αδιαίρετο σχεδόν από αυτή. Ένας δισεκατομμυριούχος ή ένας άστεγος ορίζονται από την κατοχή ή απουσία ιδιοκτησίας σε κάθε έκφανση της ζωής τους και είναι το κύριο χαρακτηριστικό που τους καθορίζει. Έτσι στις μέρες μας φτάσαμε να είναι πια “δικαίωμα” του πλούσιου να αγοράσει για να εκμεταλλευτεί φυσικούς πόρους, δίκτυα και υποδομές από τα οποία εξαρτάται η ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων. Η ιστορία της ατομικής ιδιοκτησίας ανάγεται στην εποχή που κάποιος άνθρωπος έπραξε κάτι πρωτοφανές για την εποχή του, περιέφραξε ένα χωράφι. Μέχρι τότε ένας άνθρωπος μπορούσε να κατέχει ίσως κάποιο εργαλείο που κατασκεύασε ή ένα κατάλυμα στα πλαίσια της κοινότητας, όμως η γη ήταν κάτι κοινό όπως το νερό και ο αέρας. Αυτός ο πρώτος άνθρωπος που περιέφραξε την γη όρισε και το πρωταρχικό νόημα της ιδιοκτησίας. Η αποστέρωση από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

Η ιδιοκτησία όμως δεν είναι απλά χρήση είναι κυρίως αξία. Η εξουσία ενός ανθρώπου να στερεί από τους υπόλοιπους αγαθά δεν θα είχε καμία χρησιμότητα αν δε συνοδευόταν από την ταυτόχρονη εξουσία του στο να τα μεταβιβάζει. Αυτό δίνει στην ιδιοκτησία πέρα από αξία χρήσης ανταλλακτική αξία. Έτσι κάθε αγαθό από τη στιγμή που γίνεται ιδιωτικό μετατρέπεται σε εμπόρευμα.

Η φύση του εμπορεύματος είναι ο εκβιασμός. Η ανταλλακτική αξία που έχει ένα εμπόρευμα βασίζεται στο πόσο ανάγκη το έχει αυτός που θέλει να το αγοράσει, πόση έλλειψη από αυτό υπάρχει και πόση δυνατότητα πληρωμής από τους εν δυνάμει αγοραστής. Π.χ σε συνθήκες πλήρους ελευθερίας της αγοράς ένα μπουκάλι νερό στην έρημο Σαχάρα θα μπορούσε να αξίζει ένα τεράστιο ποσό αν από αυτό εξαρτάται η ζωή κάποιου πλούσιου. Αντίστροφα η ανάγκη του πωλητή μπορεί να φέρει την υποτίμηση ενός εμπορεύματος, πράγμα που στις μέρες μας το συναντάμε στο εμπόρευμα ανθρώπινη εργασία το οποίο υποτιμάται με την απειλευθέρωση της “αγοράς εργασίας”. Όλη η αγορά είναι ένα σύνολο καθημερινών μικρών ή μεγάλων εκβιασμών που καθορίζουν το κόστος και την ποιότητα της ζωής μας.

Η ατομική ιδιοκτησία επί των συντελεστών παραγωγής¹ έχει καθορίσει την φύση της εργασίας από την εποχή της δουλείας ως τη μισθωτή σκλαβιά. Ο πρώτος άνθρωπος που έφραξε το χωράφι όταν αυτό αποδείχτηκε πολύ μεγάλο για να το καλλιεργήσει μόνος του, απευθύνθηκε στους ακτήμονες, όχι προφανώς για να το μοιραστεί. Ό,τι παράχθηκε μέσα στο χωράφι του ανήκει για να το εμπορευθεί ακόμα και αν δεν κοπίασε καθόλου γιαυτό μόνο και μόνο επειδή το χωράφι είναι δικό του.

Η ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής από τους κεφαλαιοκράτες και η υπεραξία που καρπώνονται από την εκμετάλλευση της μισθωτής σκλαβιάς είναι που γέννησαν τον καπιταλισμό. Η απληστία και η διάθεση για κατοχή όλο και περισσότερων πραγμάτων περιγράφηκαν από τους φιλελεύθερους ως οι πραγματικές δυνάμεις που κινούν την ανθρωπότητα, οι δυνάμεις τις αγορές. Οι καπιταλιστές έχοντας την ανάγκη να εκμεταλλευτούν τεράστιες ποσότητες φυσικών πόρων για να στηρίξουν το καπιταλιστικό οικοδόμημα μέσω της διαρκούς επέκτασης του, αιματοκύλησαν για 2 αιώνες τον πλανήτη για να τις έχουν στην κατοχή τους. Η ελευθερία της αγοράς σήμανε την σκλαβιά των ανθρώπων σε πολλά μέρη του πλανήτη, όπου για να πλιατσικολογήσουν οι καπιταλιστές

---

1 Στα οικονομικά, συντελεστές παραγωγής είναι οι εισροές στην παραγωγική διαδικασία. Αποτελούν τη βάση της παραγωγικής διαδικασίας και περιλαμβάνουν υλικά και άλλα αγαθά που χρησιμοποιούνται στην παραγωγική διαδικασία για την παραγωγή προϊόντων και υπηρεσιών (εκροές). Υπάρχουν τρεις βασικοί συντελεστές παραγωγής:

-Γη (φύση): όλα τα στοιχεία του περιβάλλοντος που μπορούν να χρησιμοποιηθούν στην παραγωγική διαδικασία όπως είναι το έδαφος, το υπέδαφος, οι θάλασσες, οι λίμνες, τα ποτάμια, η ατμόσφαιρα κ.α.

-Εργασία: Περιλαμβάνει το σύνολο των σωματικών και πνευματικών δυνατοτήτων του ατόμου, τις οποίες ενσυνείδητα παρέχει, για την παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών.

-Κεφάλαιο: Ο όρος αυτός αναφέρεται σε όλα τα υλικά μέσα και αγαθά από τα οποία μπορούμε να παράγουμε αγαθά και υπηρεσίες. Τέτοια υλικά μέσα είναι τα μεταφορικά μέσα, τα εργαλεία, τα μηχανήματα, τα κτήρια κ.α. και υλικά αγαθά όπως οι πρώτες ύλες, τα ημικατεργασμένα προϊόντα κ.α

ιδιωτικοποιώντας τα πάντα επέβαλλαν δικτατορίες και πολέμους. Δεν είναι τυχαίο πως το καλύτερο παράδειγμα εφαρμογής του νεοφιλελευθερισμού είναι η Χιλή του Πινοσέτ.

Σήμερα μέσα στα πλαίσια του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού η συγκέντρωση της ιδιοκτησίας είτε επί εμπορευμάτων είτε επί συντελεστών παραγωγής έχει πάρει τερατώδεις διαστάσεις και νομικές μορφές. Τεράστιες πολυεθνικές ελέγχουν την πλειοψηφία των υλικών συνθηκών στη ζωή μας θεωρώντας περιουσία τους ποτάμια, πεδιάδες, βουνά, γενετικό υλικό οργανισμών, πατέντες φαρμάκων από τα οποία εξαρτάται η ζωή εκατομμυρίων, σπόρους φυτών και ότι μπορεί κανείς να φανταστεί. Οι ίδιες εταιρείες έχουν πετύχει μέσω διεθνών δικαστηρίων “δικαιωμάτων” να εξισωθούν τα νομικά πρόσωπα με τα φυσικά πρόσωπα. Αυτό έγινε ώστε να μπορούν οι εταιρείες αυτές να προστατέψουν το “ανθρώπινο δικαίωμα” τους στην ιδιοκτησία σύμφωνα με τη χάρτα θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου². Έτσι κάθε προσπάθεια απαλλοτρίωσης της ιδιοκτησίας τους ακόμα και από κράτη σκοντάφτει στα διεθνή δικαστήρια δικαιωμάτων.

Η ιδιοκτησία επί κοινών αγαθών φτάνει στο να διεκδικεί αγαθά μονοπωλιακά από τη φύση τους. Μέχρι πρόσφατα η καπιταλιστική διαχείριση, όποια μορφή σχεδόν και να είχε, παραδεχόταν πως υπάρχουν αγαθά τα οποία έπρεπε να εξαιρούνται από τους “νόμους της αγοράς” και να υπόκεινται σε κάποια μορφή έλεγχου. Πέρα από λόγους ηθικούς, αφού π.χ το νερό είναι αγαθό ζωτικής σημασίας για τον άνθρωπο και είναι αδιανόητο να μη βρίσκεται υπό κοινωνικό έλεγχο, ακόμα και με τους καπιταλιστικούς οικονομικούς όρους κάποιες ιδιωτικοποιήσεις δεν έχουν νόημα. Δίκτυα όπως του νερού, του ρεύματος, οδικά και σιδηροδρομικά είναι από τη φύση τους μονοπωλιακά και άρα δεν υπάρχει ανταγωνισμός³. Τα κοράκια των αγορών πηλιασικολογούν και δεν χρειάζο-

---

2 Στην Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου του ΟΗΕ βρίσκουμε το άρθρο 17 το οποίο λέει

1. Κάθε άτομο, μόνο του ή με άλλους μαζί, έχει το δικαίωμα της ιδιοκτησίας.
2. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί αυθαίρετα την ιδιοκτησία του.” ενώ στο ίδιο άρθρο η “χάρτα των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου” της Ε.Ε γίνεται ακόμα πιο αναλυτική:

Δικαίωμα ιδιοκτησίας

1. Κάθε πρόσωπο δικαιούται να είναι κύριος των νομίμως κτηθέντων αγαθών του, να τα χρησιμοποιεί, να τα διαθέτει και να τα κληροδοτεί. Κανείς δεν μπορεί να στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας, στις περιπτώσεις και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο νόμο και έναντι δίκαιης και έγκαιρης αποζημίωσης για την απώλειά της. Η χρήση των αγαθών μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς από το νόμο, εφόσον αυτό είναι αναγκαίο προς το γενικό συμφέρον.

2. Η διανοητική ιδιοκτησία προστατεύεται.”

3 Είναι δεδομένο πως σε κάθε πόλη του κόσμου υπάρχει ένα δίκτυο ύδρευσης και είναι αδύνατο να υπάρξει δεύτερο ώστε να λειτουργήσει ο “ανταγωνισμός”. Το ίδιο ισχύει και για το οδικό δίκτυο, το σιδηροδρομικό ή το δίκτυο ηλεκτρισμού. Οι διαφορετικοί “πάροχοι” που διαφημίζονται στο τελευταίο δεν είναι τίποτα άλλο από εταιρείες που αγοράζουν χοντρικά ρεύμα από τη ΔΕΗ και το πουλάνε χρησιμοποιώντας ακριβώς το ίδιο δίκτυο με αυτή.

νται καν επιχειρήματα πέρα από τους αλληλάζοντες ταλιμπάν του νεοφιλελευθερισμού να φωνάζουν πως η αγορά σώζει.

Το ιδιωτικό είναι το ιερό δισκοπότηρο του καπιταλισμού. Γεννήθηκε από την προϋπάρχουσα πάλη του ατομικού με το συλλογικό και γιγαντώνεται με την ήττα του δεύτερου. Οι καπιταλιστές προσπαθούν να μας πείσουν πως είναι ο λόγος κάθε ανθρώπινου επιτεύγματος για να ξεχάσουμε πως ο πραγματικός λόγος ήταν και είναι η ανθρώπινη εργασία των φτωχών, αυτών που η ιδιοκτησία πάντα τους έλειπε, αυτών που γεννιό-ντουσαν, εργάζονταν και πέθαιναν ο ένας δίπλα στον άλλο ως σκλάβοι, δουλοπάροικοι, βιομηχανικοί εργάτες, φαντάροι στα χαρακώματα και τόσα άλλα. Πάνω από τα κορμιά όληων αυτών τα παράσιτα του κεφαλαίου κάνουν σημαία τον ομορτισμό τους και μας λένε πως είναι δικαίωμα τους να μαζέψουν στα χέρια τους όλο τον πλούτο του πλανήτη.

Κρατικό

Το κράτος ιστορικά αποτελεί τον δομημένο πολιτικό μηχανισμό που συγκεντρώνει το σύνολο των αποφασιστικών και εκτελεστικών εξουσιών σε μία συγκεκριμένη περιοχή.

Η εκάστοτε άρχουσα τάξη χρειάζεται έναν πολιτικό φορέα ο οποίος να ενοποιεί τις εξουσίες ώστε να μπορεί να επιτευχθεί ή να επιβληθεί η κοινωνική ειρήνη, ώστε να διαγωνίζεται η εκμετάλλευση των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων λειτουργία που επιτελεί το κράτος μέσω των κατασταλτικών του μηχανισμών («δικαιοσύνη», στρατός, αστυνομία)

Για τους αναρχικούς το κράτος είναι ένας μηχανισμός αντικοινωνικός, διότι συνιστά τη βίαιη επιβολή και άσκηση εξουσίας ενός μειοψηφικού προνομιούχου μέρους της κοινωνίας εις βάρος του υπόλοιπου εκμεταλλευόμενου συνόλου της. Βασική λειτουργία του κράτους είναι η διευθέτηση των επιμέρους κοινωνικών-ταξικών αντιθέσεων (είτε διαταξικών είτε ενδοεξουσιαστικών) και η καταστολή των κοινωνικών αντιδράσεων προκειμένου να μην αμφισβητείται η εκμεταλλευτική φύση του ίδιου του συστήματος.

Παράλληλα το κράτος αποτελεί το πολιτικό εκέγγυο της ηθικής νομιμοποίησης της εκμετάλλευσης, για αυτό και αποτελεί δεκανίκι της άρχουσας τάξης. Άλλωστε το κράτος στη σύγχρονη μορφή του (έθνος κράτος) συνέπεσε ιστορικά με την ανάπτυξη του καπιταλισμού, του οποίου τα συμφέροντα εξυπηρετεί. Οι κοινωνικές συνθήκες που φέραν την ανάπτυξη του καπιταλισμού προκάλεσαν και την αλλαγή αφηγήματος του κράτους το οποίο υιοθέτησε σταδιακά την αστική Δημοκρατία, δίνοντας την ψευδαίσθηση της συμμετοχής μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας στην άσκηση εξουσίας.

Από τη στιγμή που το κράτος κυβερνάται «δημοκρατικά» μέσω της «λαϊκής εντολής» διεκδικεί για τον εαυτό του το ρόλο του καθολικού εκφραστή της κοινωνίας στο όνομα της «λαϊκής κυριαρχίας» και νομιμοποιείται ως ο υπερασπιστής του δημοσίου συμφέροντος.

Η λογική της ανάθεσης, η αντιπροσώπευση από παρασιτικές μειοψηφίες, οι εκλογικές αυταπάτες, τα κομματικά εξαμβλώματα, όλοι όσοι λειτουργούν στο «όνομα του λαού» χωρίς αυτόν είναι η δικλείδα ασφαλείας ενός εκμεταλλευτικού συστήματος που καταδικάζει τους από τα κάτω σε υλική ένδεια ενώ τους χαρακτηρίζει ως οργανωμένες μειοψηφίες, συντεχνίες, προνομιούχους, αντικοινωνικά στοιχεία όταν αγωνίζονται και διεκδικούν. Παράλληλα προσπαθεί να μας πείσει ότι οι ίδιοι είμαστε ανίκανοι να αποφασίσουμε για τις ζωές μας και να την οργανώσουμε με βάση της συλλογικές μας ανάγκες.

Το σύγχρονο αστικό κράτος προκειμένου να καταστείλει τις κοινωνικές αντιδράσεις και να πείσει για το ότι λειτουργεί ως προστάτης του δημοσίου συμφέροντος, στην πρώιμη μορφή του ανέλαβε έναν πιο «κοινωνικό ρόλο» γνωστό και ως κράτος πρόνοιας. Σημαντικό κομμάτι είναι αυτό της υγείας, όπου δημιούργησε κρατικά νοσοκομεία. Επίσης μέσω της κρατικής εκπαίδευσης είναι σε θέση ανάλογα με τις εκάστοτε ανάγκες να προσφέρει το αντίστοιχο ειδικευμένο δυναμικό στην αγορά και να λειτουργεί ως ισχυρότατος μηχανισμός προπαγάνδας του ίδιου του συστήματος. Τέλος ανέλαβε κομμάτια που σχετίζονται με την ποιότητα ζωής και την προστασία του περιβάλλοντος. Μέρος των παραχωρήσεων αυτών είναι αφενός προϊόν αγώνων και αφετέρου κομμάτι μιας δυναμικής ισορροπίας με το κράτος ανάλογα με την κοινωνική συγκυρία να προσπαθεί είτε να περικόψει τις παροχές αυτές είτε να εμφανιστεί ως προστάτης τους.

Στις ταξικές συγκρούσεις του 20^{ου} αιώνα όπου δε συνέθλιψε τις κοινωνικές αντιδράσεις το κράτος ανέλαβε με σειρά από μέτρα από τη μία να αμβλύνει τις κοινωνικές αντιθέσεις, από την άλλη να τονώσει την οικονομία. Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο μέσω κρατικών επενδύσεων στον ισοπεδωμένο δυτικό κόσμο υπήρξε μείωση της ανεργίας, τονώθηκε η ζήτηση και σταθεροποιήθηκε η οικονομία. Εκπληρώνοντας έτσι τον απώτερο σκοπό του, την επανεκκίνηση της καπιταλιστικής οικονομίας. Έτσι το κράτος πήρε ενεργό ρόλο στην οικονομική ζωή ακόμα και με κρατικοποιήσεις επιχειρήσεων ώστε να προστατευθούν θέσεις εργασίας και να ενισχυθούν ιδιαίτερης σημασίας κλάδοι της οικονομίας.

Κομμάτι των «εθnikοποιήσεων», όπως ονομάζεται η διαδικασία κρατικοποίησης ευαίσθητων τομέων της οικονομίας, είναι κλάδοι όπως τα δίκτυα ύδρευσης, ενέργειας και συγκοινωνιών. Ο λόγος είναι διττός. Αφενός το κράτος θέλει να ελέγχει την τιμολογιακή πολιτική γιατί αυτοί οι κλάδοι αφορούν πολύ σημαντικά αγαθά για τη ζωή μας και η στέρηση τους μπορεί να δημιουργήσει κοινωνικές αντιδράσεις, αφετέρου δε μπορεί να λειτουργήσει ο νόμος του ανταγωνισμού αφού είναι μονοπωλιακοί από τη φύση τους και έτσι όποιος πιθανόν τους κατέχει μπορεί να κερδοσκοπήσει όσο επιθυμεί.

Το κράτος αν και σε αργή συνεργασία με τους κεφαλαιοκράτες, των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετεί, ενδέχεται να συγκρουστεί με κομμάτια της άρχουσας τάξης. Αυτό συμβαίνει κυρίως όταν υπάρχουν κοινωνικές πιέσεις, παράλληλα με ενδοκαπιταλιστικές έριδες, κομμάτια δηλαδή της αστικής τάξης που μάχονται μεταξύ τους για το μίρασμα της πίτας. Η ρήξη όμως αυτή δεν είναι ποτέ συνοδική και αποτελεί δομικό κομμάτι της διαιώνισης του ίδιου του συστήματος.

Ως αναρχικοί θεωρούμε πως κάθε κράτος, σε οποιαδήποτε μορφή του αποτελεί συγκεντρωτικό εξουσιαστικό μηχανισμό, κυρίαρχη λειτουργία του οποίου είναι το να αναπαράγει τον εαυτό του. Οι μαρξιστές με πρώτους τον Ένγκελς και τον Λένιν κήρυξαν

πως το κράτος ως προϊόν της ύπαρξης των τάξεων θα αυτοκαταργηθεί με την εξαφάνισή τους. Αυτό θα γίνει ήνε με τη δικτατορία του προληταριάτου όπου οι εκμεταλλευόμενοι θα πάρουν το κράτος για να το χρησιμοποιήσουν ενάντια στους εκμεταλλευτές. Το συγκεντρωτικό κράτος θα εξαλείψει τις τάξεις και τότε θα πάψει να έχει λόγο ύπαρξης. Όμως αυτό παραλείπει να εξετάσει τη φύση της εξουσίας ως σχέση υλική αλλά και κοινωνική. Η ιστορία απέδειξε πως το κράτος όχι μόνο δεν αυτοκαταργείται αλλά μόνο συγκεντρώνεται για να υπηρετήσει μία νέα άρχουσα τάξη την οποία το ίδιο δημιουργεί.

Δημόσιο

“Omnia sunt communia” ή “Τα πάντα είναι κοινά”

Τόμας Μίντσερ, 1525 μ.χ

Με όρο δημόσιο/κοινωνικοποιημένο εννοούμε αυτό που είναι κοινό, το χωρίς ιδιοκτήτη. Αυτό που ανήκει στην κοινότητα και μοιράζεται μεταξύ των μελών της. Αυτό στο οποίο όλοι έχουν πρόσβαση ανεμπόδιστα χωρίς περιορισμούς υλικούς ή μη και τέλος αυτό του οποίου την διαχείριση την έχουν όλοι.

Συνεπώς στα πλαίσια του κράτους δεν υπάρχει η έννοια του δημοσίου ως κοινωνικοποιημένου. Το κράτος θέτει όρους, περιορισμούς και επιδιώκει να διαχειρίζεται τα πάντα έτσι ώστε να πετύχει τη δική του αναπαραγωγή και να ευνοήσει τους κεφαλαιοκράτες. Τα διαχειρίζεται ως ιδιοκτήτης που προσδοκά οφέλη ακόμα και αν αυτά δεν καταγράφονται άμεσα σε ισολογισμούς. Μοιράζει θέσεις, εξουσίες, πουλάει υποχρεώσεις και πάντα κατέχει το ρόλο του ρυθμιστή των πάντων.

Ότι είναι κοινό οφείλει να προστατευτεί. Οι καπιταλιστές έχοντας εξαντλήσει τις καινούριες πηγές κερδοφορίας προσπαθούν να επιτεθούν και να κερδοσκοπήσουν εκμεταλλευόμενοι κάθε πιθανή πηγή κέρδους. Από το γονιδίωμα οργανισμών μέχρι τις θάλασσες και τα ποτάμια οι κεφαλαιοκράτες προσπαθούν να περιφράξουν και να λεηλατήσουν ότι έχει απομείνει σε αυτό τον πλανήτη. Ότι όμως δεν έχει ακόμα καταστραφεί από το κεφάλαιο είναι ο πολύτιμος πλούτος που οφείλουμε να διασώσουμε στις επόμενες γενιές όπως ακριβώς τον κληρονομήσαμε. Είναι μια μικρή φλόγα που έχει μείνει αναμμένη ώστε να μεταλλαμπαδύσουμε την ελπίδα για μια καλύτερη ζωή, στην οποία κανένα αγαθό δεν θα είναι ιδιοκτησιακό προνόμιο κανενός.

Πρέπει να αγωνιστούμε για να επεκτείνουμε την έννοια του κοινού. Το νερό, η ενέργεια, οι αστικές μεταφορές, οι δημόσιοι χώροι είναι αγαθά που δε νοείται να μπαίνουν υπό περιορισμό. Την ανάγκη να πίνουμε καθαρό νερό, να ζεσταίνουμε τα σπίτια μας, να

μεταφερόμαστε στον αστικό χώρο, να βρισκόμαστε στις γειτονιές μας είναι κάτι που δε μπορεί κανένας ιδιώτης ή κανένα κράτος να την εκμεταλλεύεται. Είναι ανάγκη μας να έχουμε πρόσβαση ανεμπόδιστα σε όλα τα αγαθά. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει να τοημήσουμε να αγωνιστούμε.

Πρέπει να τοημήσουμε να ονειρευτούμε έναν κόσμο όπου τα πάντα θα είναι κοινά. Έναν κόσμο στον οποίο όλοι θα μπορούν να έχουν πρόσβαση σε όλα και θα τα διαχειρίζονται από κοινού. Αφού ο ουρανός δεν περιφράσσεται γιατί να περιφράσσεται η γη; Αφού σε ένα εργοστάσιο μοιραζόμαστε τον κόπο γιατί δε μοιραζόμαστε τα προϊόντα; Αφού τόσο ο κόσμος της ιδιοκτησίας όσο και ο κόσμος του κράτους παράγουν μόνο φτώχεια, εξαθλίωση και εκμετάλλευση θα πρέπει να μπορέσουμε να σκιαγραφήσουμε μία άλλη μορφή οργάνωσης των ανθρώπινων σχέσεων.

Ένας κόσμος όπου θα μοιραζόμαστε τον κόπο και τους καρπούς τού, από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητες του προς τον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του δεν είναι ουτοπία. Η γη σε συνδυασμό με την ανθρώπινη νόηση και εργασία έχουν καταφέρει να παράξουν πλούτο για να ζήσουμε όλοι. Όταν αποφασίσουμε πως δεν ανεχόμαστε να κλέβουν τον κόπο μας οι από πάνω αλλιά προτιμάμε να τον μοιραστούμε με τους δίπλα, όταν αποφασίσουμε να μοιραστούμε των αγώνα αντί να ανταγωνιζόμαστε μεταξύ μας, αυτός ο νέος κόσμος θα αρχίσει να παίρνει τη μορφή πυρκαγιάς που θα κάψει τον κόσμο της ιδιοκτησίας, του κράτους, του εμπορεύματος, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Αυτός ο κόσμος ήδη κυοφορείται στους αγώνες μας, στον τρόπο που οργανωνόμαστε, στον τρόπο που επικοινωνούμε. Στις συνελεύσεις γειτονιάς όταν κανένα προεδρείο δεν αποφασίζει τα θέματα που θα συζητηθούν. Στα σωματεία βάσης όταν κανένας εργατοπατέρας δεν αποφασίζει για την τύχη του αγώνα. Στις συγκρούσεις όταν ο ένας δίπλα στον άλλο στεκόμαστε απέναντι στην καταστολή. Στις γιορτές δρόμου όταν μοιραζόμαστε το φαΐ, το ποτό και τη χαρά μας. Στους αποηολογισμούς όταν μοιραζόμαστε την προσωρινή μας ήττα, τους προβληματισμούς, τις σκέψεις και τα όνειρα για το πώς αυτός ο κόσμος θα γίνει εφικτός. Το δημόσιο, το κοινό είμαστε όλοι εμείς που θέλουμε πίσω τις ζωές μας....

ΝΕΡΟ

Το νερό στην καθημερινή οικιακή χρήση: Η ανάγκη μας όμπρος μιας εταιρίας.

Ο παραηολογισμός της ιδιωτικοποίησης του νερού και της ένταξής του στο φάσμα της διεθνούς καπιταλιστικής αγοράς ως εμπόρευμα, είναι προφανής. Μιλάμε για ένα από τα κυρίαρχα στοιχεία της φύσης, το οποίο είναι απαραίτητο σε φυτά και ζώα ούτως ώστε να επιβιώσουν και να αναπαραχθούν. Επιηολέον, είναι το στοιχείο που αποτελεί κατά 70% το ίδιο το ανθρώπινο σώμα.

Τα πράγματα λοιπόν, είναι αποηολύτως ξεκάθαρα: το νερό είναι η ίδια η ζωή και όσοι έχουν έληγχο επάνω σε αυτό, έχουν ταυτόχρονα εξουσία αποφασιστικής σημασίας

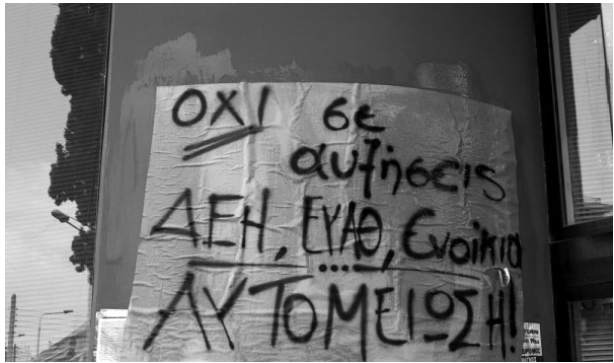
για την ζωή και τον θάνατο σε ολόκληρο τον πλανήτη. Το να εξαρτάται όμως η ζωή ενός ανθρώπου από το αν θα έχει την οικονομική ευχέρεια να πληρώσει για τον λογαριασμό του νερού σε κάποια εταιρεία, είναι τουλάχιστον εγκληματικό.

Το νερό ως ζωτική δύναμη της μεγάλο-καλλιέργειας και της βιομηχανίας.

Πέρα όμως από την οικιακή χρήση του νερού, να υπενθυμίσουμε και την ιδιότητά του ως ζωογόνου ενέργειας για την καλλιέργεια και την γεωργία. Αφού λοιπόν οι μεγάλες βιομηχανίες απαγόρεψαν την χρήση βιοβιολογικών σπόρων και μονοπώλησαν την αγορά με τους δικούς τους μεταλλαγμένους, αφού ξεκίνησε μια οργανωμένη καμπάνια από το κεφάλαιο και τους πολιτικούς εκπροσώπους του, τις κυβερνήσεις, ούτως ώστε να απαγορευτεί ακόμη και ο μπαχτσές στα χωριά. Τώρα έρχεται ο έλεγχος του νερού από τις μεγαλοβιομηχανίες, οι οποίες δεν διστάζουν να καταδικάσουν στην ξηρασία ολόκληρες περιοχές προκειμένου να στρέψουν προς τα δικά τους εδάφη την κοίτη ενός ποταμού ή να εκμεταλλευτούν αποκλειστικά προς όφελος των εργοστασίων τους τα νερά μιας λίμνης. Φυσικά, η ιστορία έχει δείξει πως όταν το μεγάλο κεφάλαιο απλώσει τα χέρια του επάνω στους φυσικούς πόρους, δεν διστάζει να στραγγίξει κάθε ρανίδα τους, χωρίς να υπολογίζει την ισορροπία του οικοσυστήματος ή την μακροπρόθεσμη έλλειψη τους. Έτσι, οι δισεκατομμύρια τόνοι νερού που χρησιμοποιούνται κάθε χρόνο για την εντατικοποιημένη γεωργία και βιομηχανία απαιτούν κάθε σταγόνα που το κεφάλαιο μπορεί να εξοικονομήσει, στερώντας την από τους υπόλοιπους. Δεν έχει σημασία αν σε λίγες δεκαετίες μπορεί να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα της γενικευμένης λειψυδρίας και ξηρασίας τεραστίων περιοχών του πλανήτη, ούτε αν λόγω της μείωσης της ποσότητας νερού στα μεγάλα ποτάμια, όπως ο Αμαζόνιος, θα καταστραφούν ολόκληρα οικοσυστήματα. Αυτό που έχει σημασία είναι τα βραχυπρόθεσμα συμφέροντα των καπιταλιστών.

Η επίπτωση της ιδιωτικοποίησης του νερού στις ζωές μας, τις τσέπες μας και τα συμφέροντα των εργαζομένων.

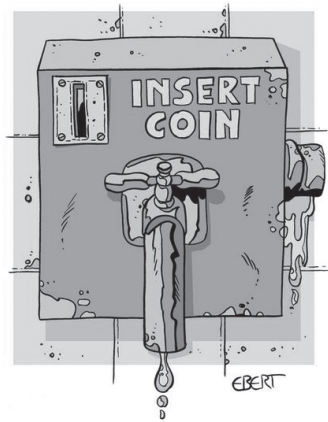
Πέραν από την, αποφασιστικής σημασίας, εξουσία που θα μπορεί να έχει μια ιδιωτική εταιρεία πάνω στις ζωές μας, το μόνο σίγουρο είναι ότι οπουδήποτε στον κόσμο επιχειρήθηκε και πέρασε η ιδιωτικοποίηση του νερού η τιμή του αυξήθηκε. Έτσι όλο και μεγαλύτερο κομμάτι ανθρώπων θα

ενταχθεί στο φάσμα εκείνων που δεν μπορούν να αντεπεξέλθουν στην αποπληρωμή των λογαριασμών ή θα εξαναγκάζονται να στερηθούν άλλα αναγκαία αγαθά, προκειμένου να μην μείνουν χωρίς νερό. Για να γίνει καλύτερα κατανοητό το μέγεθος αυτής της επικεί-

μενς τραγωδίας, θα πρέπει να κάνουμε την αναλογία με τρόπο σύμφωνα με τον οποίο, δρα μια οποιαδήποτε άλλη ιδιωτική εταιρία παροχής υπηρεσιών, η οποία –σε αντίθεση με το δημόσιο- δε χρειάζεται να επιδείξει κάποιο κοινωνικό προσωπείο, όταν δεν εξοφλείται ένας λογαριασμός σε αυτήν εγκαίρως: διακοπή της παροχής της υπηρεσίας άμεσα ή το πολύ, με μια μικρή παράταση χρόνου. Όταν όμως η αιτία της μη εξόφλησης του λογαριασμού είναι η αδυναμία πληρωμής του εξ αιτίας της φτώχειας, τότε καμιά βραχυπρόθεσμη παράταση δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα. Αντίθετα, τα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού μπορούν εύκολα να μπουν σε μια θέση άμεσης εξάρτησης από τον ιδιωτικό φορέα, σε μια οικονομική ομηρία με αντίτιμο, όπως είπαμε, την ίδια τους την ζωή.

Επιπλέον, στον εργασιακό κλάδο, η συνήθης τακτική των εταιριών αυτών είναι η απόλυση των εργαζομένων και η επαναπρόσληψη μερικών από αυτούς μέσω τρίτων εταιριών μισθοδοσίας (γιατί είναι απαραίτητη η εξειδίκευση που έχουν πάνω στο θέμα), οι οποίες τους πετσοκόβουν μισθούς και ασφάλιση, για να αποκομίσει επιπλέον κέρδη η εταιρεία, όπως φυσικά συμβαίνει με κάθε καπιταλιστική επιχείρηση.

Η επίπτωση της ιδιωτικοποίησης του νερού στην ποιότητά του

Τέλος, αν μη γελιόμαστε, κάθε ιδιωτική εταιρεία έχει στον νου της την εξοικονόμηση κερδών και όχι την ποιοτική αναβάθμιση των υπηρεσιών που προσφέρει, κάτι που κοστίζει και την αφήνει πίσω στην κούρσα χωρίς τέλος που έχει με τους ανταγωνιστές της. Έτσι, στα λίγα παραδείγματα ιδιωτικοποιημένων εταιριών νερού που επιβιώνουν ακόμη, παρατηρείται η πτώση της ποιότητας του ίδιου του νερού, μέσω της μείωσης των ελέγχων και της ελλιπούς συντήρησης του δικτύου, πράγμα πολύ επικίνδυνο για την δημόσια υγεία.

Περιπτώσεις όπου το νερό ιδιωτικοποιήθηκε, αλλά κατέληξε ξανά υπό κρατική διαχείριση, εξ αιτίας κακοδιαχείρισης της εταιρείας (υπέρογκη αύξηση τιμών, υποβάθμιση των υποδομών, πτώση της ποιότητας του νερού, μόλυνσεις) ή εγκατάλειψης της “επένδυσής” ως μη κερδοφόρας υπάρχουν αρκετές. Αρκετοί όμως υπήρξαν και οι αγώνες οι οποίοι απέτρεψαν την ιδιωτικοποίηση του νερού.

Πιο γνωστό ίσως παράδειγμα αποτελεί η Βολιβία, όπου το χεράκι της βάζει η Διεθνής Τράπεζα Ανάπτυξης. Για να ανανεώσει τις δανειακές συμβάσεις με την χώρα βάζει ως προϋπόθεση την ιδιωτικοποίηση των υδάτινων πηγών, κάτι που ξεκινάει στην περιοχή της Κοτσαμπάμπα, δεύτερης μεγαλύτερης πόλης της χώρας. Εκεί, όλες οι υποδομές της ύδρευσης, αλλά και οι ίδιες οι πηγές του νερού, περνούν στα χέρια της Γαλλικής εταιρίας

Bechtel, που απαγορεύει μάλιστα οποιαδήποτε εναλλακτική πηγή ύδρευσης, σε συνεργασία με τον στρατό και την αστυνομία. Αυξάνει τις τιμές κατακόρυφα (έως και 200%), ρίχνοντας έτσι τεράστιο κομμάτι του ιθαγενούς πληθυσμού, αρχικά στην απόγνωση, γρήγορα όμως στην οργάνωση και την μαζική δράση για την επανοικειοποίηση του νερού. Τέτοιος είναι ο αντίκτυπος του αγώνα, που μέσα σε τρεις μήνες η εταιρεία έχει φύγει από την περιοχή, ανοίγοντας μάλιστα τον δρόμο ούτως ώστε να ακυρωθούν οι ιδιωτικοποιήσεις του νερού σε ολόκληρη την χώρα. Αξίζει να σημειωθεί πως στην περιοχή της πρωτεύουσας Λαπάζ δημιουργήθηκε ένα είδος κοοπερατίβας στην διαχείριση του νερού, που απέκτησε κοινωνικό χαρακτήρα.

Έχουν γίνει όμως και στην Ελλάδα σημαντικοί αγώνες για το νερό. Στα βουνά του Πηλίου, οι πηγές των νερών χρόνια διαχειρίζονταν από την τοπική κοινωνία που διασφάλιζε τον δημόσιο χαρακτήρα τους αλλά και την ποιότητα του νερού. Μετά το 2011 όμως και την εφαρμογή του “Καλλικράτη”, η διαχείριση πέρασε στην δικαιοδοσία της ΔΕΥΑΜΒ, η οποία, με στόχο την υποτίμηση της δημόσιας υπηρεσίας και με το βλέμμα στραμμένο στην ιδιωτικοποίηση, παραιτήθηκε από κάθε παρέμβαση αφήνοντας τις πηγές στην τύχη τους. Η υπερ-χλωρίωση του νερού και η κάθετη πτώση της ποιότητας των υπηρεσιών οδήγησε μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού Βόλου και Πηλίου στην κατανάλωση εμφιαλωμένου. Τότε δημιουργήθηκε μια Κίνηση από κατοίκους των χωριών του Πηλίου και αλληλεγγυούς από τον Βόλο με σκοπό την επαν-οικειοποίηση των πηγών και την διαχείρισή τους από τους άμεσα ενδιαφερόμενους: τους χωρικούς και τους λοιπούς καταναλωτές του νερού. Παρεμβαίνοντας στο υπάρχον δίκτυο, έχουν κάνει σημαντικό έργο βελτίωσης της άθλιας κατάστασης. Η Κίνηση αυτή έχει δεχθεί πάμπολλες μηνύσεις, συκοφαντία από τα ΜΜΕ, ενώ επί Δημαρχίας Μπέου οι τραμπουκισμοί των αγωνιζόμενων είναι καθημερινό φαινόμενο, ενώ αντίστοιχη καθημερινή είναι και η πάλη των κατοίκων που αρνούνται να παραδώσουν το νερό στο βωμό του κέρδους.

Για πληροφορίες εδώ: <https://watervolo.blogspot.gr/>

Στην Θεσσαλονίκη, εδώ και αρκετά χρόνια έχει δημιουργηθεί η λεγόμενη “Συμμαχία για το νερό” η οποία συσπειρώνει πλήθος θεσμικών και μη, ομάδων που εναντιώνονται στην ιδιωτικοποίηση της ΕΥΑΘ, ενώ την αντίθεσή του εκφράζει και το σωματείο εργαζομένων στην ΕΥΑΘ. Αυτές οι ομάδες διοργανώνουν από κοινού ή και ξεχωριστά διαμαρτυρίες και παρεμβάσεις για το θέμα, ενώ έχουν συνδεθεί και με το κίνημα κατά της εξόρυξης Χρυσού στην Χαλκιδική.

Το site του σωματείου εργαζομένων στην ΕΥΑΘ: <http://seeeyath.blogspot.gr/>

Το site του πανελλαδικού συντονισμού για το νερό: symmaxianerou.blogspot.gr

Τέλος, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε τους αγώνες που γίνονται εδώ και αρκετά χρόνια ενάντια στις Εκτροπές μεγάλων ποταμών της χώρας, όπως ο Αχελώος, ο Αώος και ο Αλιάκμονας, αγώνες που έχουν κατά κύριο λόγο χαρακτηριστικά αυτο-οργάνωσης και οριζοντιότητας.

Το site της αυτόνομης συνάντησης αγώνα στον Αχελώο: <https://axelosasa.squat.gr/>

Λεπτομέρειες για την ιδιωτικοποίηση της ΕΥΑΘ

Σε όλες της περιοχές της Ελλάδας, εκτός από τις δύο μεγαλύτερες πόλεις, η ύδρευση γίνεται από τις δημοτικές επιχειρήσεις ύδρευσης - αποχέτευσης (ΔΕΥΑ), οι οποίες είναι αυτοχρηματοδοτούμενες επιχειρήσεις ανταποδοτικού χαρακτήρα που εποπτεύονται από τον δήμο της περιοχής όπου δραστηριοποιούνται. Στην Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, την διαχείριση της παροχής νερού έχουν δύο Ανώνυμες Εταιρείες, η Εταιρεία Ύδρευσης και Αποχέτευσης Θεσσαλονίκης (ΕΥΑΘ Α.Ε.) και η Εταιρεία Ύδρευσης και Αποχέτευσης Πρωτεύουσας (ΕΥΔΑΠ Α.Ε.), στις οποίες το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών και κατ' επέκταση τον έλεγχο τους είχε παραδοσιακά το ελληνικό δημόσιο. Η ΕΥΑΘ ιδρύθηκε το 1998 προήλθε από την συγχώνευση του Οργανισμού Ύδρευσης Θεσσαλονίκης και του Οργανισμού Αποχέτευσης Θεσσαλονίκης, οι οποίοι πριν μετατραπούν σε Α.Ε., για να γίνει η συγχώνευση, αποτελούσαν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου όπως τα δημόσια Νοσοκομεία, τα πανεπιστήμια, κ.α.. Μετά από λίγα χρόνια η εταιρεία μπήκε και στο χρηματιστήριο, όπως είχε είδη κάνει και η ΕΥΔΑΠ. Από τότε οι θέσεις εργασίας έχουν μειωθεί κατά 1/3, κάτι που συνεπάγεται με την πτώση της ποιότητας των υπηρεσιών, ενώ έχουν πραγματοποιηθεί και άλλες κινήσεις ώστε να υπάρχει αυξημένο κέρδος για τους επιχειρηματίες που αγόραζαν μετοχές.

Η συζήτηση περί ιδιωτικοποίησης της ΕΥΑΘ και της ΕΥΔΑΠ έχει αρχίσει εδώ και πολλά χρόνια και εντάθηκε μετά την υπογραφή του πρώτου μνημονίου. Πάντως ήδη από την εισαγωγή των 2 εταιριών στο χρηματιστήριο ένα μέρος τους αγοράζεται και πουλιέται από ιδιώτες, ενώ εδώ και πολλά χρόνια η διαχείριση κομματιών τους παραχωρείται σε εργολάβους. Το 2011, με την ψήφιση του μεσοπρόθεσμου, μεγάλο ποσοστό μετοχών των δύο εταιριών μεταβιβάζεται στο ΤΑΙΠΕΔ και το 2012 ψηφίζεται τροπολογία για κατάρτιση του ελάχιστου ποσοστού συμμετοχής του ελληνικού δημόσιου σε δημόσιες υπηρεσίες. Έτσι, στις αρχές του 2014 ξεκινάει οι διαδικασίες για την πώληση της ΕΥΑΘ και της ΕΥΔΑΠ. Στα μέσα του ίδιου χρόνου, διεξάγεται στην Θεσσαλονίκη ένα μη νομικά δεσμευτικό δημοψήφισμα, όπου όμως το 98% των κατοίκων που ψήφισαν (πάνω από 210.000 άνθρωποι) τάχθηκαν κατά της ιδιωτικοποίησης της ΕΥΑΘ.

Ταυτόχρονα ανακοινώνεται η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ) που έκρινε ως αντισυνταγματική την μεταφορά του συνόλου των μετοχών της ΕΥΔΑΠ που κατείχε το Ελληνικό Δημόσιο στον ΤΑΙΠΕΔ και κατ' επέκταση την μετέπειτα πώληση ηλεκτρονικού πακέτου μετοχών σε ιδιώτες. Έτσι, η ιδιωτικοποίηση και των δύο εταιριών παγώνει. Το ελληνικό δημόσιο λοιπόν κατέχει το 34% της ΕΥΔΑΠ ενώ μέσω του ΤΑΙΠΕΔ άλλο 27% της ίδιας εταιρείας και το 74% της ΕΥΑΘ.

Το 2016 άρχισαν να τίθενται σε εφαρμογή οι διατάξεις του 3ου μνημονίου και οι δύο εταιρίες περνάν στα χέρια του Υπερταμείου Ιδιωτικοποιήσεων, της Ελληνικής Εταιρείας Συμμετοχών και Περιουσίας (ΕΕΣΠ), στο οποίο και μεταβιβάζονται όλες οι μετοχές που κατείχε το ελληνικό δημόσιο με οποιονδήποτε τρόπο (είτε μέσω ΤΑΙΠΕΔ είτε άμεσα).

Μέσα στις αποφάσεις του 3ου μνημονίου συμπεριλαμβάνεται, η πώληση του 23% του μετοχικού κεφαλαίου της ΕΥΑΘ και το 11% της ΕΥΔΑΠ. Η πώληση αυτή αρχικά φαίνεται ότι δεν οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση των 2 εταιρειών αφού λίγο παραπάνω από το 50% και των δύο εταιρειών θα παραμείνει στα χέρια του δημοσίου, όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση. Στην ουσία όμως αυτό δεν ισχύει μιας και αναμένεται, όπως έχει ήδη ανακοινωθεί, η πώληση να γίνει με σύμβαση ΣΙΑΤ (Σύμβαση Ιδιωτικού και Δημοσίου Τομέα), η οποία είναι γνωστή και ως έμμεση ιδιωτικοποίηση. Σε όλες τις περιπτώσεις όπου εφαρμόστηκε ΣΙΑΤ (όπως στην ύδρευση του Βερολίνου και του Παρισιού), μαζί με την παραχώρηση μετοχικού πακέτου το δημόσιο παραχωρεί στους ιδιώτες και την διοίκηση της εταιρείας. Επιπλέον, αυτές οι συμβάσεις είναι πάντα μακροπρόθεσμες, εγγυούνται συγκεκριμένο κέρδος για την ιδιωτική εταιρία καθ' όλη την διάρκεια της σύμβασης και προβλέπουν υπέρογκη αποζημίωση σε αυτή, σε περίπτωση που το δημόσιο σπάσει την συμφωνία. Ένα ακόμα αξιοσημείωτο στοιχείο που μας έχει δείξει η εμπειρία στο εξωτερικό είναι ότι οι ιδιωτικές αυτές εταιρίες-κολλοσσί δημιουργούν μικρότερες θυγατρικές, οι οποίες στην συνέχεια πουλάνε εξειδικευμένες υπηρεσίες στην εταιρία ύδρευσης, οδηγώντας σε μια πλήρη εξάρτηση της από αυτές, εξάρτηση που θα παραμείνει ακόμα και αν η διαχείριση επιστρέψει στο δημόσιο.

Το 2014, όταν ξεκίνησε (χωρίς να ολοκληρωθεί τελικά) η πώληση ενός μεγάλου μέρους της ΕΥΑΘ, 2 κοινοπραξίες εταιρειών έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον. Σε αυτές συμπεριλαμβάνονταν και 2 μεγάλες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στον τομέα της ύδρευσης και της αποχέτευσης παγκοσμίως. Από ότι φαίνεται μάλιστα, η Suez και η Mekorot ενδιαφέρονται ακόμη να επενδύσουν σε αυτόν τον τομέα στην Ελλάδα.

Η Suez είναι Γαλλική πολυεθνική εταιρεία που κατέχει σχεδόν το ένα τρίτο της παγκόσμιας "αγοράς νερού" και περίπου το 5% της ΕΥΑΘ. Μαζί με την Veolia βρίσκεται υπό έρευνα από τις αντιμονοπωλιακές αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι οποίες διερευνούν το κατά πόσον οι γαλλικές εταιρείες έχουν συμφωνήσει αθέμιτο καθορισμό των τιμών στον τομέα της διαχείρισης νερού και λυμάτων. Επίσης της έχουν επιβληθεί πρόστιμα για παραβάσεις κανονισμών που διαπιστώθηκαν κατά την διάρκεια ελέγχων. Έχει εμπλακεί πολλές φορές σε ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων εταιρειών ύδρευσης και κάποιες φορές μάλιστα έχει εκδιωχθεί κακήν κακώς, όπως στο Μπουένος Άιρες όπου διπλάσιασε την τιμή του νερού. Μερικές φορές το νερό της έχει βρεθεί μολυσμένο, ενώ είναι γνωστή και για το κόψιμο του νερού σε χιλιάδες ανθρώπους, όπως για παράδειγμα έκανε στο Γιοχάνεσμπουργκ.

Η Mekorot είναι η κρατική εταιρεία ύδρευσης του Ισραήλ και τα τελευταία χρόνια έχει επεκταθεί και σε άλλες χώρες. Είναι διεθνώς γνωστή για την πίεση που ασκεί στους Παλαιστίνιους και την συμμετοχή της στον Ισραηλινό εποίκισμό των διαφιλονικούμενων περιοχών. Ανάμεσα στα άλλα έχει εκτρέψει ποτάμια και κανάλια σε βάρος των Παλαιστίνιων και προς όφελος των Ισραηλινών εποίκων, έχει αρνηθεί ή έχει κόψει την παροχή νερού σε Παλαιστινιακές κοινότητες, πολλές φορές σε συνεργασία με τον Ισραηλινό στρατό, ενώ έχει συμμετάσχει ενεργά στο σχέδιο εκτοπισμού Παλαιστίνιων Βεδουίνων, παρέχοντας τους ελλιπή υδροδότηση.

Ηλεκτρικό ρεύμα: μια απαραίτητη προϋπόθεση επιβίωσης στο σύγχρονο κόσμο.

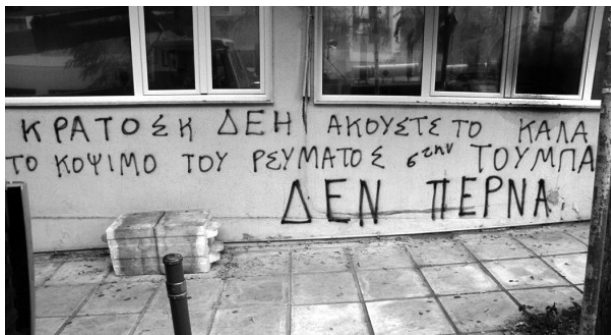
Η διαχρονική ανάγκη για ενέργεια είναι μια ανάγκη του ανθρώπου για να έχει θέρμανση, μετακίνηση, βελτίωση της ποιότητας ζωής του συνολικά. Η ηλεκτρική ενέργεια που αποτελεί και την κύρια πηγή ενέργειας στην εποχή μας καλύπτει σήμερα, όλες τις παραπάνω ανάγκες μας, κάτι που προφανώς μας κάνει να λέμε πως πρέπει σήμερα να έχει δημόσιο χαρακτήρα και να μην βρίσκεται κανείς αποκλεισμένος από την πρόσβασή του σε αυτή.

Την ίδια στιγμή όμως, πιστεύουμε πως η ανακάλυψη και η εξέλιξη της δεν μπορεί να ειδικωθεί αποκομμένα από τα συμφέροντα όσων τη χρησιμοποίησαν και τη χρησιμοποιούν για τη συσσώρευση κέρδους και εξουσίας, από τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Ούτε βέβαια μπορούμε να παραγνωρίσουμε την καταστροφή στο φυσικό περιβάλλον αλλά και στην ποιότητα ζωής των κατοίκων στις περιοχές όπου λειτουργούν τα εργοστάσια παραγωγής της, τουλάχιστον με τον τρόπο που αυτό συμβαίνει στις μέρες μας.

Όσον βέβαια, να επαναδιαπραγματευτούμε τις μεθόδους και τις ποσότητες της ενέργειας που χρειαζόμαστε για να καλύπτουμε το σύνολο των κοινωνικών αναγκών σε έναν κόσμο που η επιστήμη και η τεχνολογία δε θα είναι εργαλείο στα χέρια του κεφαλαίου και των κρατών, η ηλεκτρική ενέργεια είναι μία από τις βασικές προϋποθέσεις της επιβίωσης και αναπαραγωγής μας, σήμερα και εδώ.

Ιδιωτικοποίηση ηλεκτρικής ενέργειας: τι σημαίνει για τους από τα κάτω και τη φύση.

Η σύνδεση της αύξησης της τιμής του ρεύματος- και κατ' επέκταση του αποκλεισμού από αυτό όσων αδυνατούν να πληρώσουν- με τις ιδιωτικοποιήσεις είναι προφανής. Όσον αφορά το παράδειγμα της ΔΕΗ αξίζει να γίνει αναφορά στις επιπτώσεις της λειτουργίας της τόσο στον άνθρωπο όσο και στη φύση. Από τη μία έχουμε τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα που έχουν συμβεί στα χρόνια λειτουργίας της και από την άλλη έχουμε την καταστροφή που προκύπτει από τη λειτουργία της είτε μέσω της εξόρυξης του λιγνίτη είτε μέσω της υπερεκμετάλλευσης των επιφανειακών και υπόγειων υδάτων. Εφόσον είναι ήδη έτσι η κατάσταση

και δεδομένου ότι το κέρδος και η ευημερία ανθρώπου-φύσης δεν παν ποτέ πακέτο, μπορούμε μόνο να φανταστούμε τις συνέπειες σε αυτά όταν η παραγωγή ενέργειας περάσει πλήρως σε ιδιώτες που δεν θα χρειάζεται να διατηρούν καν τα προσχήματα "οικολογικής ευθύνης" μιας εταιρείας υπό κρατικής διαχείρισης. Το αναμενόμενο εί-

ναί ότι η περιβαλλοντική καταστροφή θα επεκταθεί ακόμα παραπάνω, ενώ οι συνθήκες εργασίας θα γίνουν ακόμα χειρότερες, με εργολαβικούς εργαζόμενους, επέκταση των ελλειψών μέτρων ασφαλείας, μειώσεις μισθών. Συγχρόνως, τα ευρύτερα αποτελέσματα της ιδιωτικοποίησης της ενέργειας στους καταναλωτές θα είναι ίδια με όλες τις άλλες ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή αύξηση τιμών και άμεση διακοπή υπηρεσιών σε περίπτωση αδυναμίας πληρωμής.

Παραδείγματα ιδιωτικοποιήσεων ηλεκτρισμού

—
Την αρχή στις ιδιωτικοποιήσεις την ηλεκτροδότησης έκανε η Αγγλία επί Θάτσερ, η οποία ξεπούλησε την παραγωγή της ηλεκτρικής ενέργειας στη γαλλική κρατική εταιρεία EDF. Το αποτέλεσμα ήταν ότι παρότι το παραγωγικό κόστος μειώθηκε κατά 50% προκλήθηκε από το 1997 έως το 2002 αύξηση των τιμών κατά 28% και από το 2003 έως το 2008 κατά 40%.

—
Στην Καλιφόρνια, η ιδιωτικοποίηση της ενέργειας οδήγησε στην αύξηση της τιμής της κιλοβατώρας έως και κατά 1000%. Παράλληλα, η μεγαλύτερη εταιρεία παροχής ρεύματος (Enron) έριχνε τεχνητά το ρεύμα με διακοπές, ώστε να ανεβοκατεβαίνουν οι τιμές και με συνεχείς αγοραπωλησίες δικαιωμάτων ηλεκτρικού ρεύματος κέρδιζε δισεκατομμύρια, ενώ οι ελλείψεις σε ενέργεια και φυσικό αέριο προκάλεσαν αλληπάλληλες διακοπές ρεύματος.

—
Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί και η Βουλγαρία. Όταν ιδιωτικοποιήθηκε η παραγωγή και η διανομή της ηλεκτρικής ενέργειας από την εταιρεία Energy Pro, η οποία επέβαλλε εξοντωτικές αυξήσεις στην τιμή της κιλοβατώρας, ξέσπασαν δυναμικές διαμαρτυρίες με διάφορα μέσα. Την ημέρα που πραγματοποιείται η μεγαλύτερη διαδήλωση για τις αυξήσεις στα τιμολόγια του ηλεκτρικού ρεύματος, στην οποία συμμετείχαν δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές, ο Πλάμεν Γκοράνοβ θα λουστεί με βενζίνη στην πόλη Βάρνα για το λόγο αυτό. Τις επόμενες μέρες ηλικιωμένοι κυκλοφορούσαν στους δρόμους κρατώντας στο ένα χέρι τη σύνταξή τους, που κυμαίνονταν στα 160 Λέβα (80 ευρώ) και στο άλλο λογαριασμούς του ηλεκτρικού που ξεπερνούσαν τα 110 Λέβα. Σε χώρες της Αφρικής όπως η Γουινέα, οι ιδιωτικοποιήσεις επιβλήθηκαν όπως επιβλήθηκαν εδώ, από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Η αδυναμία των πολιτών να πληρώσουν τους λογαριασμούς είχαν ως αποτέλεσμα αιματηρές συγκρούσεις με την αστυνομία.

Πληροφορίες για ιδιωτικοποίηση ΔΕΗ

Η Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (ΔΕΗ) είναι κρατικά ελεγχόμενη επιχείρηση παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος. Πριν τη σύστασή της υπήρχαν εκατοντάδες μικρότε-

ρες επιχειρήσεις ηλεκτροδότησης που ήταν στην πλειοψηφία τους ιδιωτικές και που παρείχαν ρεύμα σχεδόν μόνο στις πόλεις, καθώς η παροχή του στην επαρχία δεν ήταν επικερδής. Στα μέσα του 20^{ου} αιώνα λόγω των κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών που επικρατούσαν, τόσο στην περιοχή όσο και παγκοσμίως, υπήρχε η ανάγκη των δυτικών κρατών να στραφούν σε πιο κοινωνικές πολιτικές για την απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης. Το 1950 λοιπόν, η παροχή ρεύματος αναγνωρίστηκε από το Ελληνικό κράτος ως υπηρεσία κοινής ωφέλειας και συστάθηκε η ΔΕΗ που είχε πλέον το μονοπώλιο στην παραγωγή και την διανομή ρεύματος.

Την δεκαετία του '90 με την κατάρρευση των κρατών του "ανατολικού μπλοκ", την επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού και την κατάργηση των κοινωνικών συμβολαίων υπάρχει μια ριζική αλλαγή στην ενεργειακή πολιτική της ΕΕ με απώτερο σκοπό την δημιουργία μιας κοινής ευρωπαϊκής αγοράς, η οποία θα διέπεται από το πνεύμα του ανταγωνισμού και της ελεύθερης αγοράς. Έτσι, στα τέλη αυτής της δεκαετίας σε συμμόρφωση με τις ευρωπαϊκές οδηγίες, ξεκινά και στην Ελλάδα η εφαρμογή μέτρων για την σταδιακή απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας. Θέτοντας ακριβώς αυτόν τον στόχο αρχικά ιδρύεται η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ). Δυο χρόνια μετά, η ΔΕΗ ξεκινά να λειτουργεί ως ανώνυμη εταιρεία, μπαίνει στο χρηματιστήριο και μετοχοποιείται. Το Ελληνικό Δημόσιο από την πώληση του 49% των μετοχών σε ιδιώτες το 2002-2003 εισέπραξε μόλις 1,8 δις ευρώ όταν την ίδια περίοδο τα καθαρά κέρδη της ΔΕΗ έφτασαν τα 2,4 δις.

Στα χρόνια που ακολούθησαν και καθώς οι πιέσεις από το κεφάλαιο, οι οποίες εκφραζόντουσαν τόσο από την ΕΕ όσο και από τις διάφορες ντόπιες κυβερνήσεις, η ΔΕΗ οδηγήθηκε στο να προχωρήσει σε ακόμα μια σειρά ζημιολόγων για αυτήν κινήσεων που μόνο στόχο είχαν το να απλώσουν χέρι στην πύτα της ενέργειας, περισσότεροι καπιταλιστές. Πολλοί ντόπιοι (π.χ. ο γνωστός Μπόμπολας) και ξένοι κεφαλαιοκράτες έχουν πλέον στα χέρια τους ένα αξιοληψιμώτο ποσοστό μονάδων ηλεκτροπαραγωγής. Επιπλέον η ΔΕΗ κλήθηκε να πληρώσει πολλά ελλείμματα της αγοράς ενέργειας που προκλήθηκαν όχι μόνο από την ίδια την εταιρεία αλλά και από τους ιδιώτες επενδυτές σε αυτή την αγορά. Φυσικά, για ακόμα μια φορά, πληρώσαν οι ίδιοι οι εκμεταλλευόμενοι. Έτσι οι τιμές των οικιακών τιμολογίων αυξήθηκαν αρκετές φορές και μάλιστα πολύ περισσότερο από αυτές των μεγάλων επιχειρήσεων, ενώ πλήθαιναν συνεχώς και τα κοψίματα ρευμάτων σε σπίτια όπως επίσης και οι διωξεις σε όποιους αντέδρασαν.

Το 2009 υπήρξε νέα ευρωπαϊκή οδηγία που αυτή την φορά, ήθελε τον διαχωρισμό των καθετοποιημένων επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται σε όλο το φάσμα της ενεργειακής αγοράς (παραγωγή – μεταφορά – διανομή), ώστε να διευκολύνεται ακόμα

περισσότερο η απελευθέρωση της και να είναι πιο εύκολη η ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ (που αποτελούσε διακαή πόθο των δανειστών, όπως φάνηκε από τις πρώτες συζητήσεις για την υπογραφή των μνημονίων). Έτσι, το 2011 η ΔΕΗ κατατμήθηκε με απόσχιση των κλάδων μεταφοράς και διανομής και δημιουργήθηκαν δύο θυγατρικές της που ανέλαβαν αντίστοιχα τους δύο κλάδους, ο ΑΔΜΗΕ Α.Ε. (Ανεξάρτητος Διαχειριστής Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας Α.Ε.) και ο ΔΕΔΔΗΕ Α.Ε. (Διαχειριστής Ελληνικού Δικτύου Διανομής Ηλεκτρικής Ενέργειας Α.Ε.). Το 2014 το Ελληνικό Δημόσιο μεταβίβασε το 17% του μετοχικού πακέτου της ΔΕΗ στο ΤΑΙΠΕΔ, διατηρώντας το 34%. Με την εφαρμογή του τρίτου μνημονίου, το 2016 το 17% του ΤΑΙΠΕΔ πέραν στο Υπερταμείο Ιδιωτικοποιήσεων (ΕΕΣΠ) ενώ υπάρχει δέσμευση για την πώληση αυτού σε ιδιώτες μέσα σε μία διετία. Το Δεκέμβριο του 2016 ένα μεγάλο ποσοστό της ΑΔΜΗΕ πουλήθηκε στην Κινέζικη πολυεθνική state grid.

Ένα άλλο σημαντικό ζήτημα είναι ότι η ΔΕΗ κατέχει το σύνολο των λιγνιτικών και υδροηλεκτρικών σταθμών. Οι 2 τελευταίοι αποτελούν τους πιο προσοδοφόρους τρόπους παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και κρατούν έτσι την ΔΕΗ σε πολύ υψηλά ανταγωνιστικά επίπεδα σε σχέση με το ιδιωτικό κεφάλαιο. Γι' αυτό τον λόγο εδώ και κάποια χρόνια υπήρξε συνεχής πίεση από την ΕΕ και τους δανειστές για το σπάσιμο αυτού του μονοπωλίου της ΔΕΗ. Το θέμα επανήλθε και πάλι στα τέλη του 2016 με την κυβέρνηση να δεσμεύεται για την εύρεση του τρόπου με τον οποίο θα γίνει αυτό. Πάντως όλοι οι τρόποι που διερευνούνται ("μικρή ΔΕΗ", δημοπρασίες προθεσμιακών προϊόντων ηλεκτρικής ενέργειας, πώληση σε ιδιώτες λιγνιτικών μονάδων) είναι ζημιογόνες για την ΔΕΗ και επικερδείς για το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Μέσα σε όλη αυτή την συνθήκη, η αγορά πώλησης ρεύματος σε σπίτια έχει ανοίξει και τα τελευταία χρόνια δραστηριοποιούνται σε αυτήν διάφορες ιδιωτικές εταιρίες (πίσω από αυτές γνωστοί καπιταλιστές όπως οι Λάτσος και Μπόμπολας).

Λίγα λόγια και για τη ΔΕΠΑ

Κάτι ανάλογο με αυτό που συμβαίνει, εδώ και χρόνια, με την σταδιακή ιδιωτικοποίηση κομμάτι-κομμάτι της ΔΕΗ γίνεται σε ακόμα μια μεγάλη ΔΕΚΟ που δραστηριοποιείται στον τομέα της ενέργειας, την Δημόσια Επιχείρηση Αερίου (ΔΕΠΑ ΑΕ). Η εταιρεία αυτή ιδρύθηκε αρκετά χρόνια μετά από την ΔΕΗ (το 1988), αρχικά αναλαμβάνοντας να κατασκευάσει δίκτυο αγωγών για την μεταφορά του αερίου, μιας και ως τότε δεν υπήρχε ανάλογη υποδομή στην Ελλάδα. Μέχρι να ετοιμαστεί ένα δίκτυο ώστε να μπορεί να γίνει η διανομή του αερίου, στα μέσα της δεκαετίας του 90 η ΕΕ είχε θέσει ήδη σε εφαρμογή το πλάνο για την απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας που αναφέραμε και παραπάνω. Έτσι όταν θεσπίζεται ο πρώτος νόμος του αερίου το 1995 όπου μεταξύ άλλων, διαμορφώνεται το πλαίσιο για την ίδρυση των περιφερειακών Εταιρειών Διανομής Αερίου, πέρα από την ΔΕΠΑ αποφασίζεται να συμμετέχουν σε αυτές και ιδιώτες επενδυτές. Στις αρχές της δεκαετίας του 2000, και μετά από την επιτυχή κατάληξη διεθνούς ηλιοδοτικού διαγωνισμού για την επιλογή ιδιωτών επενδυτών, ιδρύονται οι πρώτες Εταιρείες Παροχής Αερίου (ΕΠΑ) που θα προμηθεύουν με αέριο, πέρα από εργοστάσια, και νοικοκυριά. Η ΔΕΠΑ συμμετέχει με ποσοστό 51% στο μετοχικό κεφάλαιο αυτών, αλλά οι ιδιωτικές

εταιρίες που κατέχουν το 49% έχουν και την διαχείριση της επιχείρησης (έμμεση ιδιωτικοποίηση). Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι την ΕΠΑ Θεσσαλονίκης και Θεσσαλίας διαχειρίζεται η Eni και αυτήν της Αττικής η Shell, δύο πολυεθνικές εταιρίες-κολλοσσοί που κατέχουν τεράστιο κομμάτι της παγκόσμιας αγοράς φυσικού αερίου και άλλων μορφών ενέργειας, γνωστές για το ξεζούμισμα και τις δολοφονίες «εργατικά ατυχήματα» των εργατών τους, τις περιβαλλοντικές καταστροφές και τις ζημιές που έχουν προκαλέσει σε ανθρώπινες κοινότητες και στην φύση γενικότερα. Το 2005 ψηφίζεται ο νόμος για την απελευθέρωση της αγοράς φυσικού αερίου που προβλέπει τον διαχωρισμό της ΔΕΠΑ με την δημιουργία της ανεξάρτητης θυγατρικής της, ΔΕΣΦΑ ΑΕ (Διαχειριστής Εθνικού Συστήματος Φυσικού Αερίου), η οποία και ιδρύεται δύο χρόνια μετά. Η ΔΕΠΑ, όπως και η ΔΕΣΦΑ, μεταβιβάστηκαν και αυτές όπως η ΔΕΗ και άλλες ΔΕΚΟ, αρχικά στον ΤΑΙΠΕΔ και τώρα στο Υπερταμείο Ιδιωτικοποιήσεων (ΕΕΣΠ). Με την υπογραφή του τρίτου μνημονίου η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί για την άμεση πώληση του 66% των μετοχών της ΔΕΣΦΑ.

Μέσα μαζικής μετακίνησης

Η ανάγκη για μετακίνηση του ανθρώπου

Η ανάγκη για μετακίνηση δεν αποτελεί “ιδιαιτέρω” χαρακτηριστικό του σύγχρονου τρόπου ζωής: από τα προϊστορικά χρόνια η ανάγκη για επιβίωση (τροφή/στέγη) ώθησε τον άνθρωπο στην χρησιμοποίηση ζώων για να μεταφέρει πράγματα, είτε για να μετακινηθεί ο ίδιος και σταδιακά, με την εφεύρεση του τροχού, τη δημιουργία οχημάτων και δρόμων, αλλά κυρίως με την εφεύρεση της ατμομηχανής ο άνθρωπος «απελευθέρωσε» τις μεταφορές. Η ανάπτυξη του εμπορίου και της βιομηχανίας είχε συνάρτηση με την ανάπτυξη της βιομηχανίας των μεταφορών.

Η ανάγκη για μετακίνηση του κεφαλαίου

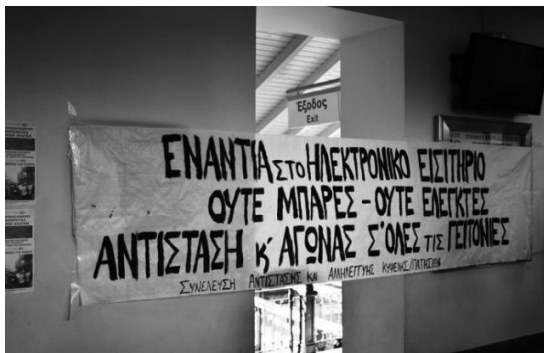
Έτσι εξαρχής τρένα, πλοία, λεωφορεία, ξεκίνησαν να λειτουργούν για τα συμφέροντα των αφεντικών, μέσω της μεταφοράς προϊόντων και αλλά και μέσω του πιο κερδοφόρου εμπορεύματος, της εργατικής δύναμης δηλαδή των εργαζομένων. Γι’ αυτό άλλωστε το επενδυτικό ενδιαφέρον των καπιταλιστών ήταν πάντοτε μεγάλο. Περισσότερα προϊόντα όσο πιο γρήγορα γίνεται, κάνουν πιο εύκολη την κατανάλωση, ενώ ελαττώνουν τον κόστος για τις τσέπες των αφεντικών. Η συσσώρευση κεφαλαίου για την αστική τάξη επομένως, είχε και έχει άμεση αλληλεπίδραση με τον κλάδο των μεταφορών.

Αντί λοιπόν η μετακίνησή μας να στοχεύει στην επαφή, την μεταξύ μας διάδραση αλλά και την προσέγγιση διαφορετικών πολιτισμικών κουλτούρων σε ολόκληρη τη γη, στόχος της μετακίνησής είναι κυρίως η μεταφορά μας στα σημεία που γίνεται η αναπαραγωγή της εργατικής μας δύναμης. Μετακίνηση σημαίνει να πάμε γρήγορα εδώ κι εκεί για να προλάβουμε να φάμε, να δουλέψουμε, να εργαστούμε και να διασκεδάσουμε.

Γιατί και ποιοι χρησιμοποιούμε τα μέσα μαζικής μεταφοράς;

Η ζωή μας είναι άμεσα συνυφασμένη με τα μέσα μαζικής μεταφοράς, αφού είναι το μέσο για να πάει ο καθένας και η καθεμία μας εκεί που τον υποχρεώνουν, άμεσα ή έμμεσα να πάει: στη δουλειά, στο σχολείο, στη σχολή, στο νοσοκομείο, στον ΟΑΕΔ. Οφείλουν να είναι, ακόμη και σήμερα, δημόσια και δωρεάν για το προληταριάτο και το κόστος τους να το επωμιστούν το κράτος και τα αφεντικά, αυτοί που βγάζουν κέρδος από τον τελικό προορισμό που αυτά μας πάνε.

Τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς τα χρησιμοποιούμε κατά κύριο

λίγο χαμηλόμισθοι, άνεργοι, συνταξιούχοι ή μετανάστες που αδυνατούμε να ανταπεξέλθουμε στο βάρος της τιμής του εισιτηρίου. Οι μειώσεις στους μισθούς και η ελαστικοποίηση της εργασίας έχει αναγκάσει πολλούς από εμάς να αδυνατούμε να πληρώσουμε τα βασικά, πόσο μάλλον να δίνουμε καθημερινά (μια και δυο φορές τη μέρα αν δουλεύουμε σπαστά ωράρια) ένα όλο και πιο ακριβό ποσό για εισιτήρια.

Επιπτώσεις των ιδιωτικοποιήσεων στην καθημερινότητα των εκμεταλλευομένων

Οι ιδιωτικοποιήσεις των μέσων μαζικής μεταφοράς (για την ακρίβεια όσων δεν είναι ήδη ιδιωτικοποιημένα) ήταν ζητούμενο εδώ και καιρό και έρχονται την χρονική στιγμή όπου συντελείται μια ευρύτερη υποτίμηση της εργατικής δύναμης. Θα επιφέρουν ακριβότερες μεταφορές, πτώση της ποιότητας των “προσφερόμενων υπηρεσιών”, αύξηση του ελέγχου και χειρότερες συνθήκες για τους εργαζομένους. Οι συμβάσεις και οι κανονισμοί εργασίας θα αλλιάξουν, όπως επίσης και το καθεστώς απόλυσης, το οποίο ως τώρα βασιζόταν στις πειθαρχικές διώξεις για παραβάσεις εσωτερικών κανονισμών λειτουργίας. Από την άλλη, το ότι δεν θέλουμε να γίνουν ιδιωτικές οι μεταφορές δεν

σημαίνει ότι τασσόμαστε υπέρ της ισχύουσας ή οποιασδήποτε κρατικής διαχείρισης, όπως συμβαίνει για παράδειγμα με τον ΟΑΣΑ στην Αθήνα όπου απλά υπό κρατική επίβλεψη και με τον εκβιασμό της ιδιωτικοποίησης ανεβάζει τα εισιτήρια και εντείνει τον έλεγχο.

Αντίθετα μάλιστα, η έως τώρα κρατική διαχείρισή συνει-

σέφερε στην αύξηση των κερδών των από τα πάνω που δεν πλήρωναν για να έχουν εργάτες ή καταναλωτές, όταν και όπου ήθελαν. Για εμάς ζητούμενο είναι να έχουμε δημόσιες και ελεύθερες μεταφορές για όλους/ες.

Τα αφεντικά όμως αδιαφορώντας για το επίπεδο της διαβίωσής μας, προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι υποχρέωσή μας να χτυπάμε εισιτήριο, όπως κάνουν και με το χαράτσι ή με τα διόδια. Έτσι, δεν φτάνει που μας έχουν εξαναγκάσει να κινούμαστε επί πληρωμή, αυξάνουν κιόλας το κόστος επιβίωσης στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Γι' αυτό εξάλλου έχουν φροντίσει να θέσουν σε εφαρμογή ό,τι μέτρο καταστολής βρουν: έβαλαν μπάρες και κάμερες, φέραν security και ελεγκτές, δοκιμάζουν το ηλεκτρονικό εισιτήριο στην πόλη της Αθήνας και αύξησαν τα πρόστιμα. Μέτρα που όπως αντιλαμβανόμαστε θα εντατικοποιηθούν ακόμη περισσότερο όταν γίνουν ιδιωτικά όλα τα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Ο αγώνας για ελεύθερες μεταφορές στη Βραζιλία κρατάει πολλά χρόνια. Από το 2013 και μετά όμως, όπου και η τιμή των εισιτηρίων αυξήθηκε κατακόρυφα λόγω του Μουντιάλ και ήρθε να προστεθεί στα οδοένα και λιγότερα δρομολόγια αλλιά και στα οδοένα και πιο ακριβά δρόμια, ο αγώνας έχει πάρει τα χαρακτηριστικά γενικευμένης εξέγερσης. Με οριζόντια χαρακτηριστικά, σαμποτάζ, αρνήσεις πληρωμής του κομίστρου, συγκεντρώσεις, πορείες και γενικευμένες συγκρούσεις το προλεταριάτο της Βραζιλίας κατάφερε, σε μερικές τουλάχιστον πόλεις, να παγώσει τις αυξήσεις, ενώ σε άλλες ο αγώνας δεν σταματά και εκατοντάδες χιλιάδες κατεβαίνουν στους δρόμους.

Μια εκτενής ενημέρωση για τον αγώνα στη Βραζιλία από συντρόφους:
<http://www.anarkismo.net/article/25852>

Στην Ελλάδα και πιο έντονα στην πρωτεύουσα εδώ και επίσης πολλά χρόνια, ο αγώνας ενάντια στις αυξήσεις των τιμών στα μέσα μαζικής μεταφοράς έχει πάρει πολύμορφες διαστάσεις. Από κινήματα που υπήρξαν στην αρχή της κρίσης, όπως το “Δεν πληρώνω”, από συνελεύσεις γειτονιάς, από ομάδες άμεσης δράσης, από αναρχικές και κάποιες κομμουνιστικές συλλογικότητες, από συνελεύσεις, σωματεία και δίκτυα εργαζομένων και ανέργων, τίθεται το αίτημα για δημόσιο χαρακτήρα των μεταφορών μέσα στην πόλη. Παλιότερα, η έλλειψη συντονισμού αλλιά και η διαφορετική στοχοθεσία της κάθε πρωτοβουλίας (μείωση τιμής εισιτηρίων, σταμάτημα των αυξήσεων της, ελεύθερη πρόσβαση μόνο για άνεργους, ελεύθερες μεταφορές για όλους), αν και κρατούσαν το θέμα ανοικτό στην καθημερινότητα των καταπιεσμένων, δεν κατάφεραν να πετύχουν νίκες. Μοριακές νίκες βέβαια υπήρξαν πολλές, από προλετάρους που βρήκαν χίλιους τρόπους για να μειώσουν το κόστος της ύπαρξής τους: εισιτήρια που ξαναχτυπιόντουσαν, εισιτήρια που άλλαζαν χέρια, μανούρες με ελεγκτές που κατέβαιναν κακόν-κακώς από τα λεωφορεία, που συμπληρώνονταν από οργανωμένες μορφές πάλης με μοιράσματα κειμένων, αφισοκολλησεις, συγκεντρώσεις, μαζικές διαγραφές προστίμων, σαμποτάζ στα ακυρωτικά μηχανήματα.

Στιγμή που οι δράσεις αυτές μαζικοποιήθηκαν για λίγο καιρό, ήταν η δολοφονία του Θανάση Καναούτη τον Αύγουστο του 2013 που “έπεσε” από κινούμενο λεωφορείο από ελεγκτές, επειδή δεν είχε πάνω του χτυπημένο εισιτήριο.

Τους τελευταίους μήνες όμως, το ζήτημα δείχνει να παίρνει χαρακτήρα γενικευμένης ανυπακοής: δίπλα στις ατομικές προλεταριακές αρνήσεις στην καθημερινότητα και ενόψει της άφιξης του “ηλεκτρονικού εισιτηρίου” αλλιά και της διαρκούς φτωχοποίησης μας τα χαστούκια στους ελεγκτές πλήθυσαν, τα σαμποτάζ πολλαπλασιάστηκαν, οι παρεμβάσεις στα λεωφορεία γίναν καθημερινό φαινόμενο, ενώ συγκεντρώσεις πραγματοποιούνται στις περισσότερες γειτονιές. Ήδη οι μπάτσοι λυσάανε για συλλήψεις και έχουν αμολήσει έναν στρατό από ασφαλίτες για να πιάσουν τους βάνδαλους. Κι όλα, επαναλαμβάνοντας πως ο ΟΑΣΑ είναι υπό κρατική διαχείριση και θέτει σαν μονόδρομο την αύξηση των ελέγχων και των τιμών για να μην ιδιωτικοποιηθεί...

Για περισσότερες πληροφορίες για τον αγώνα που τρέχει, αρκεί να πάτε στην αναζήτηση του indymedia και να πληκρολογήσετε “MMM”.

Λίγα λόγια για τη βρώμικη ιστορία του ΟΑΣΘ

Συγκεκριμένα αυτό που βλέπουμε να ισχύει για τον ΟΑΣΘ, ο οποίος κατέχει το μονοπώλιο των ΜΜΜ στην Θεσσαλία, είναι ότι το δημόσιο δεν κατέχει μετοχές του Οργανισμού αλλά παρ' όλα αυτά μέσω συμβάσεων που έχουν υπογραφεί μεταξύ κράτους-ΟΑΣΘ διασφαλίζεται η επιχορήγηση της επιχείρησης από τα κρατικά ταμεία. Αυτό δημιουργεί μια συνθήκη πλήρους ασφάλειας των κεφαλαίων των μετόχων του Οργανισμού καθώς αυτό που έχει συμφωνηθεί είναι ότι παρ' όλα τα τυχόν έσοδα από τις επενδύσεις των μετόχων και την κίνηση της επιχείρησης, το κράτος υποχρεούται να καλύψει την διαφορά σε περίπτωση που σημειωθεί ζημιά στην λειτουργία της. Όλα αυτά χωρίς τον στοιχειώδη έλεγχο για τα πραγματικά έσοδα του Οργανισμού, άρα χωρίς έλεγχο για το αν όντως σημειώνεται ζημιά. Ανεξάρτητα από τα μεγάλα ποσά που έχουν εισρεύσει στα ταμεία του ΟΑΣΘ, η πολιτική που ακολουθείται από αυτόν είναι να συνεχίζει να αυξάνει το κόστος των εισιτηρίων και να πρωτοστατεί στην καταστολή της "λαθροεπιβίβασης" με συνεχείς εφόδους ελεγκτών-security, υπέρογκα πρόστιμα και τραμπουκισμό των επιβατών. Πλέον και με την πολιτική που ακολουθείται από τον ΟΑΣΘ γίνεται ξεκάθαρο ότι οι μετακινήσεις στην πόλη καθίστανται άλλη μια περιπέτεια για τους από τα κάτω, καθώς πέραν του καθημερινού αγώνα για επιβίωση, για την πλειονότητα των περιπτώσεων, έρχεται και η όλο και μεγαλύτερη αύξηση του κόστους μετακίνησης.

Ιδιωτικοποίηση και στον ΟΣΕ

Πριν λίγους μήνες, ψηφίστηκε από τη Βουλή νομοσχέδιο του υπουργείου Μεταφορών το οποίο ανοίγει τον δρόμο στην ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ καθώς ενσωματώνει αυτούσια την οδηγία 2012/34/ΕΕ της Ευρωπαϊκής Ένωσης «για τη δημιουργία ενιαίου ευρωπαϊκού σιδηροδρομικού χώρου (ΕΕ L343/32 της 14.12.2012) και άλλες διατάξεις». Η διαδικασία που θα υπάρξει είναι να διαχωριστεί η διαχείριση και η υποδομή του σιδηροδρομικού δικτύου από το μεταφορικό έργο: ο ΟΣΕ πλέον χωρίς να μπορεί να έχει πρόσβαση στο μεταφορικό έργο, μπορεί να είναι «διαχειριστής του έργου» σε συνεργασία με ιδιώτες. Σε σχέση με τις ευρωπαϊκές σιδηροδρομικές μεταφορικές εταιρίες, ο ΟΣΕ θα πρέπει να επιτρέπει την ελεύθερη πρόσβασή τους καθώς η αδειοδότησή τους θα δίνεται από την Ρυθμιστική Αρχή Σιδηροδρόμων. Επίσης, ο ΟΣΕ ως διαχειριστής θα είναι υπεύθυνος να χρησιμοποιεί τα κρατικά ταμεία για τη συντήρηση των εκσυγχρονισμό και επέκταση του ιδιωτικού δικτύου.

Έπειτα από πολλές αναβολές και υπό την απειλή της ανάκτησης ποσού 750 εκατομμυρίων ευρώ από την Κομισιόν από τα ταμεία του ελληνικού κράτους αν δεν γινόταν η αγοραπωλησία, η δουλειά έγινε. Αφού το ενδιαφέρον των Γαλλικών Σιδηροδρόμων, της κοινοπραξίας των Ρωσικών Σιδηροδρόμων (RZD) με τη ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ και της ρουμανική GFR δεν επέφερε καρπούς τελικά ο ΟΣΕ ξεπουλήθηκε 45 εκατομμύρια ευρώ στον μόνο ενδιαφερόμενο, την ιταλική εταιρεία «Ferrovie Dello Stato Italiane S.p.A.». Ενδιαφέρον έχει το άρθρο 9 του νομοσχεδίου που προβλέπεται η διαγραφή των χρεών του ΟΣΕ και της ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Άρθρο που δίνει σχεδόν τζάμπα στα χέρια του κεφαλαίου, τη δυνατότητα μεταφοράς μας στο μεγαλύτερο κομμάτι του ελλαδικού χώρου.

Ήδη τα αποτελέσματα της ιδιωτικοποίησης αρχίζουν να «ακούγονται» με την είσοδο του ηλεκτρονικού εισιτηρίου, το οποίο θα πρέπει να επιδεικνύεται στον ελεγκτή για να τσεκάρεται το barcode του και τις προτάσεις για «εκσυγχρονισμό» των συστημάτων ασφαλείας στα τρένα. Μέτρα τα οποία θα εντατικοποιηθούν προσαρμοζόμενα στα ευρωπαϊκά μοντέλα, όπου η λαθρεπιβίβαση τιμωρείται με υπέρογκα πρόστιμα, αποκλείοντας όλο και περισσότερες κατώτερες κοινωνικές ομάδες από την κάλυψη της ανάγκης της μετακίνησης καθώς όπως προείπαμε η εργατική/καταναλωτική δύναμη τους έχει υποτιμηθεί από μια σειρά μέτρων εκπορευόμενα από τα ευρωπαϊκά και εγχώρια κέντρα εξουσίας.

Ιδιωτικοποιήσεις αεροδρομίων

Μέσα σ' όλα αυτά η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προχώρησε στην ιδιωτικοποίηση 14 περιφερειακών αεροδρομίων μέσω του ΤΑΙΠΕΔ στην γαλλική εταιρία FRAPORT έναντι 1,23 δις για 40 με 50 χρόνια. Χαρακτηριστικά έχουν πουληθεί τα αεροδρόμια της Θεσσαλονίκης, της Κεφαλληνιάς, της Καβάλας, της Μυκόνου, των Χανίων, του Ακτίου, της Κέρκυρας και της Σάμου.

Φυσικά και πάλι από τις ιδιωτικοποιήσεις αυτές, εκείνοι που πλήττονται άμεσα είναι οι εργαζόμενοι του συγκεκριμένου κλάδου. Με επιστολή του το συνδικάτο “united here” επισημαίνει τις πολύ κακές συνθήκες εργασίας που επικρατούν τόσο στην FRAPORT όσο και στην θυγατρική της “AIRMAL USA”. Συνοψίζοντας την επιστολή αυτή ενημερώνει για τους εξαιρετικά χαμηλούς μισθούς, την έλλειψη ιατρικής περίθαλψης για τους εργαζομένους, τις ευέλκτες συμβάσεις εργασίας καθώς και πλήθος αναίτιων και εκδικητικών απολύσεων εργαζομένων.

Ιδιωτικοποιήσεις λιμανιών

Μαζί με όλα τα παραπάνω βλέπουμε να συνεχίζεται και η αναζήτηση επενδύσεων/αγοραστών για ορισμένα λιμάνια της χώρας. Πέραν από την πώληση του ΟΛΠ στην Cosco ερευνάται η πώληση μέσω διαγωνισμού των λιμανιών της Θεσσαλονίκης, της Ηγουμενίτσας, της Αλεξανδρούπολης, του Λαυρίου, της Ελευσίνας, της Ραφήνας, της Πάτρας, της Καβάλας, της Κέρκυρας, του Ηρακλείου και του Βόλου.

Για τα μικρότερα λιμάνια δεν μιλάμε για παραχωρήσεις όπως στα αεροδρόμια, αλλά για πωλητήρια των Οργανισμών Λιμένων, όπως ακριβώς συνέβη με τον ΟΛΠ και τον ΟΛΘ, με τους διαγωνισμούς να προκηρύσσονται μεμονωμένα και όχι σε ομάδες. Έχει τη σημασία του ότι το ΤΑΙΠΕΔ κατέχει το 100% των μετοχών των εταιριών αυτών, το οποίο και έχουν την διαχείριση των λιμένων μέχρι το 2042. Αυτό σημαίνει ότι θα μπορούσε να βγει προς πώληση ακόμη και το 100% των μετοχών, και όχι μόνο το 67% όπως συνέβη στις περιπτώσεις των ΟΛΠ και ΟΛΘ.

Βλέποντας την έως τώρα πορεία της πώλησης του ΟΛΠ στην κινέζικη Cosco, το ελληνικό κράτος έχει παραχωρήσει το δικαίωμα της απελευθέρωσης των απολύσεων στους επενδυτές καθώς και την παράκαμψη των αποφάσεων των υπουργείων σε σχέση με τυχόν μελέτες και έργα που θα πραγματοποιηθούν στο λιμάνι. Αυτό μας δείχνει αυ-

τόματα την δυνατότητα των “επενδυτών”/αφεντικών των λιμανιών να δρουν με βάση το ξεκάθαρο επιχειρηματικό τους συμφέρον, δηλαδή την διαφύλαξη και αύξηση των κερδών τους. Κάτι το οποίο για τους εργαζόμενους μπορεί να σημαίνει ένα πράγμα: επισημασμένη εργασία με όλο και μειούμενα δικαιώματα. Συγκεκριμένα αυτό που έχει θεσμοθετηθεί ως τώρα είναι να υπαχθούν τα λιμάνια στο ιδιωτικό εργατικό δίκαιο βάσει του οποίου δίνει την δυνατότητα στα αφεντικά να απολύουν και να αγνοούν τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, ένα, εδώ και χρόνια, κεκτημένο των εργατικών αγώνων. Πέραν της επίθεσης στους ίδιους τους εργαζόμενους, σημασία έχει να δούμε και το αντίκτυπο στα επιβατικά λιμάνια καθώς στον βωμό του κέρδους αναμένεται να αυξηθούν τα ναύλα μετακίνησης κάτι που αυτόματα μετακυλύει το κόστος μετακίνησης στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, τα οποία στην ουσία αποκλείει. Έτσι το σύνολο των εμπορευμάτων που φτάνουν σε κάθε πόλη θα είναι υπό τον πλήρη έλεγχο της εταιρείας που κάνει κουμάντο, ενώ χειρότερα, κάτι αντίστοιχο θα συμβαίνει και με τις μετακινήσεις των ανθρώπων που ζουν στα νησιά, με τη δυνατότητα μετακίνησής τους προς την ηπειρωτική Ελλάδα να κρίνεται από το αν η μία ή η άλλη γραμμή έχει κίνηση και ταυτόχρονα κέρδος.

Τέλος προβλέπεται αποκρατικοποίηση του αυτοκινητοδρόμου «Εγνατία Οδός» και των τριών καθέτων σε αυτόν αξόνων, μέσω της σύναψης σύμβασης παραχώρησης για την λειτουργία, συντήρηση και εκμετάλλευσή τους από ιδιωτικό επενδυτικό σχήμα. Σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα που εγκρίθηκε, οι δεσμευτικές προσφορές των επενδυτών θα κατατεθούν μέχρι τον Νοέμβριο του 2017, ενώ η διαγωνιστική διαδικασία αναμένεται να έχει ολοκληρωθεί εντός του ίδιου έτους, διαδικασία που προβλέπει την εγκατάσταση άλλων σταθμών διόδων!

Η ύπαρξη και η μετεξέλιξη του καπιταλισμού και του κράτους επιχειρούν να μετασχηματίσουν το δημόσιο χώρο από έναν ελεύθερο χώρο συλλογικότητας σε έναν ορισμένο χώρο συνεύρεσης διαμεσολαβημένο από την κατανάλωση και βασισμένο σε αυτή. Ο αστικός χώρος μοιράζεται σε χρηματοοικονομικούς οργανισμούς και εταιρείες οικιστικής ανάπτυξης οι οποίοι είναι υπεύθυνοι να αποφασίζουν σε ποιους θα πουλήσουν τους χώρους και τα κτίρια που κατασκευάζονται. Το κεφάλαιο κατά συνέπεια επιχειρεί να διαχειρίζεται – εκμεταλλεύεται τον αστικό χώρο δημιουργώντας υπεραξία στη γη και αποκλείοντας από αυτή χαμηλόμισθα κοινωνικά στρώματα.

Παρεπόμενο είναι η ιδιωτικοποίηση και η συρρίκνωση του δημόσιου χώρου. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια το κράτος επιστρατεύει τη χρήση καμερών ασφαλείας στο δημόσιο χώρο, οι οποίες συνεχώς αυξάνονται στη σύγχρονη πόλη, ενώ παράλληλα συχνή είναι η χρήση βίας, αφού, οποιαδήποτε μικρή ρωγμή στην καθημερινή ομοιομορφία της πόλης γίνεται αντιληπτή από το κράτος ως εχθρική. Αυτή η στρατηγική αποσκοπεί στο να καλλιεργήσει κλίμα φόβου για να αποφευχθεί η συμμετοχή σε γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στους δημόσιους χώρους και να οπισθοχωρούν οι άνθρωποι στο άσυλο της γειτονιάς και της οικίας τους.

Μορφές Ιδιωτικοποιημένων χώρων

Ο ιδιωτικός χώρος επεκτείνεται στον δημόσιο και τον συρρικνώνει, καθαρό παράδειγμα της επέκτασης αυτής αποτελούν οι «gated communities», ή περιφραγμένες κοινότητες, ή κοινότητες ελεγχόμενης εισόδου. Πρόκειται για ιδιωτικές, περιφραγμένες γειτονιές οι οποίες διαχωρίζονται από το υπόλοιπο αστικό τοπίο και καταλαμβάνουν έκταση του δημόσιου αστικού χώρου μετατρέποντας τις σε ιδιωτικές. Οι γειτονιές αυτές, που συναντώνται κυρίως στις ΗΠΑ δεν σχεδιάζονται από δημόσιους φορείς και δεν διέπονται από το δημόσιο δίκαιο αν και καταλαμβάνουν μεγάλη έκταση του δημόσιου

αστικού χώρου. Αντίθετα παράγονται από ιδιωτικές οικιστικές εταιρίες, φυλάσσονται από ιδιωτική αστυνομία και διέπονται από κανόνες ιδιωτικού δικαίου.

Η αρχή των κοινοτήτων ελεγχόμενης εισόδου, με τα σημερινά χαρακτηριστικά, έγινε το 1915 στο Φέρμοντ Πλέις του Λος Άντζελες, για την προστασία των διάσημων κατοίκων της περιοχής και της “προστασίας” τους από την εγκληματικότητα και επαιτεία. Στη συνέχεια στις δεκαετίες του '60 και '70 παρατηρείται ο σχηματισμός οικισμών για ηλικιωμένους στις ΗΠΑ. Η τακτική αυτή επεκτείνεται και σε παραθεριστικά συγκροτήματα, country club, και οικιστικούς σχηματισμούς στα προάστια. Την ίδια εποχή, οι περισσότερες κοινότητες προσφεύγουν στον έλεγχο εξαιτίας του φόβου της “εγκληματικότητας” που γέννησε η κοινωνική και οικονομική ανισότητα σε μία περίοδο έντονων ανακατατάξεων.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι η έκρηξη εξάπλωσης αυτών των οικιστικών μονάδων στη δεκαετία του 1980, συμπίπτει χρονικά με την εκλογή της Θάτσερ στην Αγγλία και του Ρέιγκαν στις ΗΠΑ. Το ζεύγος της Μάργκαρετ και του Ντένις Θάτσερ ήταν από τους «πρωτοπόρους» αυτού του νέου οικιστικού ρεύματος στην ευρωπαϊκή ήπειρο: στα μέσα της δεκαετίας του '80 μετακινήθηκαν στο Μπάρατ του νότιου Λονδίνου, όπου κατασκευάστηκε μία από τις πρώτες κοινότητες αυτού του είδους επί ευρωπαϊκού εδάφους.

Εκτός από τις κοινότητες αυτές τέτοια παραδείγματα παρατηρούνται ακόμα και σε ολόκληρες πόλεις, π.χ. celebration city της εταιρείας Disney. Όπως είναι φυσικό η αξία της γης εντός των περιφραγμένων χώρων είναι πολύ μεγαλύτερη σε σχέση με την αξία γύρω από αυτές, έτσι οι κοινωνικές αντιθέσεις οξύνονται ανάλογα με το ποιο έχουν τη δυνατότητα να ζουν εντός των τειχών. Τοίχοι, συρματοπλέγματα και καλά φυλασσομένες εισοδοί και έξοδοι που προωθούνται από ιδιωτικές εταιρείες απομονώνουν και προστατεύουν έναν μικρό αριθμό κατοίκων από όλους τους υπόλοιπους κατοίκους της πόλης, όπως αντίστοιχα στις μεσαιωνικές πόλεις τα τείχη προστάτευαν τους κατοίκους της από τους εξωτερικούς εχθρούς. Θα μπορούσε να υποστηρίξει κανείς πως αν στο χώρο των εμπορικών κέντρων συντελείται η συρρίκνωση του δημόσιου χώρου από τον ιδιωτικό, στις «gated communities» καταργείται, πλήρως η έννοια του δημόσιου χώρου, αλλά και οποιουδήποτε δικαιώματος “στην πόλη”.

Σήμερα, η μετάλλαξη των κοινοτήτων ελεγχόμενης εισόδου συνίσταται στο ότι πλέον δεν απευθύνονται μόνο στα υψηλά εισοδήματα, αλλά σε μεσαία ή και χαμηλά οικονομικά στρώματα που αποκλείουν τα φτωχότερα, και στο γεγονός ότι δεν περιορίζονται στην περιφραγή. Χρησιμοποιούν σύγχρονα ηλεκτρονικά μέσα ελέγχου και παρακολούθησης, ενώ ταυτόχρονα επιβάλλουν ένα τυποποιημένο τρόπο ζωής που ανταποκρίνεται στα εντατικώς προβαλλόμενα καταναλωτικά πρότυπα.

Ο δεύτερος τρόπος ιδιωτικοποίησης των λειτουργιών της πόλης (και ο πιο έντονος θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς) είναι αυτός της στέγασης σε έναν ενιαίο χώρο όσο το δυνατόν περισσότερων λειτουργιών της πόλης, ή αλλιώς Ιδιόκτητοι Δημόσιοι Χώροι. Είναι όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψει μια κατηγορία του φυσικού χώρου που, αν και ιδιόκτητος, έχει τη νομική υποχρέωση να είναι ανοικτός για το κοινό σύμφωνα με την οριοθέτηση-διάταγμα μιας πόλης ή άλλου νόμου τη χρήση της γης. Περιλαμβάνουν συνήθως πλατείες, στοές, μικρά πάρκα, και αίθρια και μπορεί να αναφέ-

ρονται σε χώρους, όπως εμπορικά κέντρα και χώρους υποδοχής του ξενοδοχείου, που ανήκουν σε ιδιώτες και είναι ανοικτοί προς το κοινό, ακόμη και αν δεν έχουν τη νομική υποχρέωση γι αυτό.

Δεν πρόκειται απλά για την στέγαση της αγοράς, όπως ξεκίνησε το 1900 με τη δημιουργία εμπορικών στοών, αντίθετα υπερμεγέθεις επιχειρήσεις απομονώνονται από τον αστικό ιστό έχοντας ως σκοπό να συγκεντρώσουν σε ένα κτιριακό σύνολο ότι θα μπορούσε να επιθυμήσει ο πελάτης – καταναλωτής. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα εμπορικά κέντρα – malls, τα συγκροτήματα αναψυχής. Η πληθώρα των καινούριων εμπορικών κέντρων που συνεχώς ξεπηδούν σε στρατηγικά σημεία της πόλης αποδεικνύει την ολοένα και μεγαλύτερη αποστασιοποίηση του σχεδιασμού από το δημόσιο χαρακτήρα της πόλης.

Συγκεκριμένα ο Friedmann χαρακτηρίζει τους χώρους αυτούς σαν μια «φασιστική ουτοπία», αφού το περιβάλλον τους είναι απόλυτα ελεγχόμενο από φρουρούς που παρατηρούν και την παραμικρή αταξία. Παράλληλα, ο έλεγχος της πρόσβασης και της συμπεριφοράς επιτυγχάνεται μέσα από ένα σύνθετο πλέγμα λεπταίσθητης υποβολής, ως στοιχείο διαφύλαξης της τάξης και της ασφάλειας. Διαφημιστικές πινακίδες, υπερσχεδιασμός των λεπτομερειών, υπερκαθαριότητα υπογραμμίζουν μια διαρκή και πανταχού πα-

ρούσα άνωθεν εποπτεία, έτοιμη να επέμβει για να επαναφέρει την τάξη, υποσυνείδητα αποτρεπτική για κάθε μη τυπική συμπεριφορά.

Έχουμε πια εμπορευματοποίηση όχι μόνο του ιδιωτικού κτιρίου ή συγκροτημάτων κτιρίων, αλλά εμπορευματοποίηση, με όρους θεάματος, ολόκληρων

περιοχών. Αποτέλεσμα της υπέρμετρης αυτής ιδιωτικοποίησης της δημόσιας σφαίρας του αστικού χώρου είναι η θεμελίωση των κοινωνικών ανισοτήτων και η αλλαγή της κοινωνικής δομής της πόλης. Οι πολίτες διακρίνονται σε στρώματα μεσαία και ανώτερα που έχουν τη δυνατότητα να κατοικούν εντός των περιφραγμένων χώρων της πόλης και να καταναλώνουν στα υπερσύγχρονα εμπορικά, ψυχαγωγικά κέντρα, και σε στρώματα φτωχά που αποκλείονται, απορρίπτονται από τους χώρους αυτούς. Ως επακόλουθο της διαδικασίας αυτής η ασφάλεια και η αστυνόμευση είναι που τείνουν να υποκαταστήσουν τη διάκριση του αστικού χώρου, από δημόσιο ή ιδιωτικό, σε ασφαλή ή επικίνδυνο.

Ενώ ο δημόσιος χώρος θα έπρεπε να είναι πεδίο της κοινωνικής ζωής, η ιδιωτική διαχείριση φροντίζει να γεμίσει ασφυκτικά αυτόν τον κενό χώρο, δημιουργώντας όλο και πιο φρενήρεις καταστάσεις και περιβάλλοντα, αποδυναμώνοντας τα κοινωνι-

κά αντανάκλαστικά και συνδέοντας την αστική εμπειρία με έναν εθισμό κατανάλωσης εμπειριών.

Μητροπολιτικό Πάρκο Ελληνικού είναι το όνομα που δόθηκε σε μια πρόταση “αξιοποίησης” του χώρου του πρώην αεροδρομίου στο ελληνικό, η οποία αφορά την παραχώρηση εκτεταμένων εκτάσεων γης σε ιδιώτες για δημιουργία καζίνο και ξενοδοχείων, συμπεριλαμβανομένης και της παραλιακής ζώνης του Αγίου Κοσμά, για τη δημιουργία τουριστικών και εμπορικών εγκαταστάσεων και άλλων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων. Ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση του πάρκου με μόνο σκοπό το κέρδος, δημιουργήθηκαν κοινωνικές αντιστάσεις όπως η Πρωτοβουλία Πολιτών για έναν αυτοδιαχειριζόμενο αγρό στο Ελληνικό. Η «Επιτροπή Αγώνα», όπως υπογραμμίζει στην ανακοίνωση της, από την πρώτη στιγμή έθεσε τα μείζονα κοινωνικά και οικολογικά προβλήματα που δημιουργεί η «επένδυση» στον κηρυγμένο σήμερα αρχαιολογικό χώρο, ο οποίος στην πραγματικότητα θα αδρανοποιηθεί.

Το πάρκο Γκεζί βρίσκεται στην πλατεία Ταξίμ της Κωνσταντινούπολης. Έγινε ευρύτατα γνωστό μετά την απόφαση του Ερντογάν να το καταστρέψει και να κατασκευάσει στην θέση του εμπορικό κέντρο. Τον Μάιο του 2013 πραγματοποιήθηκαν διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις ενάντια στην καταστροφή του πάρκου, οι οποίες έμειναν γνωστές ως “κίνημα Ταξίμ”. Η αστυνομία κατέστειλε βίαια τις συγκεντρώσεις, πράγμα το οποίο δυναμίτησε κι άλλο τον αγώνα και του απέδωσε εξεγερτικά χαρακτηριστικά. Πλέον υπήρχαν μαζικές διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα, με συμμετοχή χιλιάδων ανθρώπων, καθιστώντας το κύμα διαμαρτυρίας ως το μεγαλύτερο των τελευταίων χρόνων. Στον μέχρι τώρα απολογισμό του αγώνα μετράμε 5 θανάτους και πάνω από 7500 τραυματισμούς.

Παράδειγμα από τη Θεσσαλονίκη, αποτελεί η προσπάθεια του κράτους να εκμεταλλευτεί τα πρώην στρατόπεδα που υπήρχαν στην πόλη, με πιο χαρακτηριστική την περίπτωση του πρώην στρατοπέδου του Παύλου Μελά στα σύνορα της Σταυρούπολης με την Πολίχνη. Εκτός από πνεύμονας πρασίνου, ο συγκεκριμένος χώρος αποτελεί και τόπο μνήμης, αφού χρησιμοποιήθηκε σαν φυλακή και σημείο εκτέλεσης για εκατοντάδες αγωνιστές. Αφού τα σχέδια για πλήρη εμπορευματοποίηση του χώρου δεν καρποφόρησαν, ο Καμμένος θέλησε να στεγάσει μέσα σε αυτό τις οικογένειες 100 στρατιωτικών (τη στιγμή που οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας για τους εκμεταλλευόμενους συνεχίζονται και οι άστεγοι πληθαίνουν, το κράτος βολεύει τα “παιδιά του”), ενώ η εκκλησία έχει ήδη περιφράξει ένα κομμάτι της έκτασης. Μετά από διακοπές δημοτικών συμβουλίων και παρεμβάσεις από την ανοιχτή συνέλευση δυτικών συνοικιών, οι κατοικίες που ζητάει ο Καμμένος θα δοθούν εκτός στρατοπέδου αλλά μέσα στο στρατόπεδο θα στεγαστούν δύο μουσεία.

Ο αγώνας είναι σε εξέλιξη και για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να δείτε στο site των συντρόφων/συντροφισσών από τα δυτικά: <https://sineleusiditika.wordpress.com/>

Υπερταμείο και ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων χώρων σήμερα

Η πλήρης κυριότητα των ακινήτων του Δημοσίου περνά στην Εταιρεία Ακινήτων Δημοσίου Α.Ε. (ΕΤΑΔ) και μέσω αυτής στο νέο υπερταμείο, δηλαδή την Ελληνική Εταιρεία Συμμετοχών και Περιουσίας (ΕΕΣΠ). Πρόκειται για το μεγαλύτερο μέρος της ακίνητης περιουσίας που κατέχει, μέχρι τώρα, το ελληνικό Δημόσιο, η κυριότητα του οποίου ήταν εν πολλοίς στο υπουργείο Οικονομικών. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 196 του πολυνομοσχεδίου και τις προβλέψεις του για το νέο υπερταμείο αποκρατικοποιήσεων, αυτό απορροφά ως 100% θυγατρική του την ΕΤΑΔ και μαζί της τα 71.500 μεγάλα και μικρότερα ακίνητά της μεταξύ των οποίων και 597 νησιά. Υπό μια έννοια υποθηκεύονται όλα αυτά ως εγγύηση των δανειστών για τα δάνεια που έχουν χορηγήσει στην Ελλάδα, με δεδομένο ότι το de facto ανώτατο όργανο του νέου ταμείου, το Εποπτικό Συμβούλιο, τελεί υπό τον ασφικτικό έλεγχο της Κομισιόν και του ESM. Τα ακίνητα που περνούν στον έλεγχο του υπερταμείου είναι μεγάλα τουριστικά ακίνητα όπως ξενοδοχεία, μαρίνες, κάμπινγκ, γκολφ, χιονοδρομικά, ιαματικές πηγές, Ολυμπιακά Ακίνητα, δεκάδες χιλιάδες τίτλους ακινήτων της ιδιωτικής περιουσίας του ελληνικού Δημοσίου αλλά και πολλές ακόμα εκμεταλλεύσεις και φιλέτα όπως αυτά στη λεγόμενη Αττική Ριβιέρα. Τώρα, στο πολυνομοσχέδιο οι ειδικές διατάξεις σχετικά με την ΕΤΑΔ αναφέρουν ότι «η κυριότητα και νομή όλων των κινητών και ακίνητων περιουσιακών στοιχείων τα οποία ανήκουν στο ελληνικό Δημόσιο και τα διαχειρίζεται η ΕΤΑΔ σύμφωνα με το ν. 2636/1998, μεταβιβάζονται αυτομάτως στην ΕΤΑΔ χωρίς αντάλλαγμα». Ως εξαιρέσεις προσδιορίζονται αιγιαλοί, παραλίες και παρόχθιες εκτάσεις, υδρότοποι, περιοχές Ramsar και Natura, αρχαιολογικοί χώροι, αμιγώς δασικές εκτάσεις και λοιπά πράγματα εκτός συναλλαγής». Επιπλέον, η ΕΤΑΔ θα μπορεί να κάνει αναγκαστικές απαλλοτριώσεις υπέρ της ίδιας ή θυγατρικής της και το κόστος αυτό θα καλύπτεται από τα ποσά του υπερταμείου που προορίζονται για επενδύσεις.

Το ΤΑΙΠΕΔ βέβαια δεν παύει να κατέχει ακίνητα ούτε αναστέλλεται το πρόγραμμα “αξιοποίησής” τους. Εκχωρεί πολλά από αυτά που βρίσκονταν μέχρι τώρα στο χαρτοφυλάκιο του, αλλά κρατά 91 που προσδιορίζονται ένα προς ένα στο σχετικό παράρτημα του νομοσχεδίου. Μεταξύ αυτών είναι όλα τα μεγάλα ακίνητα που τελούν ήδη υπό αποκρατικοποίηση όπως η έκταση του Ελληνικού, ο Αστέρας Βουλιαγμένης, το Ποσειδί Χαλκιδικής, η Κασσιόπη στην Κέρκυρα, η Αφάντου στη Ρόδο, το πρώην Ολυμπιακό Ιππικό Κέντρο Μαρκοπούλου, το Λιτώ στη Μύκονο και η έκταση στη Βερβερόντα στο Πόρτο Χέλι. Επιπλέον, κρατά πλήθος εκτάσεων κάμπινγκ, ιαματικών πηγών, παραδοσιακών αρχοντικών, αγροκτημάτων, πρώην ειρηνοδικείων, ξενοδοχείων, τη ΒΙΠΕ Βόλου, τρία ακίνητα εξωτερικού, το ολυμπιακό κωπηλατοδρόμιο στον Σκινιά, το στρατιωτικό αεροδρόμιο ΣΕΔΕΣ στη Θέρμη Θεσσαλονίκης, την έκταση στις Γούρνες Ηρακλείου κ.α.)

Μέχρι πρόσφατα μέσω του ΤΑΙΠΕΔ και τώρα πλέον μέσα από το νέο υπερταμείο αποκρατικοποιήσεων, έχουν κλείσει ή βρίσκονται σε εξέλιξη πάμπολλες ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων χώρων, οι οποίοι χώροι αποτελούν μεταξύ άλλων ξενοδοχεία, μαρίνες, κάμπινγκ, γκολφ, χιονοδρομικά, ιαματικές πηγές, παραδοσιακά αρχοντικά, αγροκτήματα, πρώην ειρηνοδικεία, Ολυμπιακά Ακίνητα, δεκάδες χιλιάδες τίτλους ακινήτων της ιδιωτικής περιουσίας του ελληνικού Δημοσίου αλλά και πολλές ακόμα εκμεταλλεύσεις

και φιλέτα. As πάρουμε μερικά παραδείγματα πρόσφατων ή εν εξελίξει ιδιωτικοποιήσεων στην Ελλάδα.

Πουλήθηκε η Αγορά Μοδιάνο, η οποία αποτελεί ορόσημο της Θεσσαλονίκης, με τα εγκαίνια της να πραγματοποιούνται το 1930. Η Μοδιάνο απαρτίζεται από 144 καταστήματα, 2 περίπτερα, 2 υπόγεια και έναν εξώστη και το Ελληνικό Δημόσιο μέσω του ΤΑΙΠΕΔ κατέχει το 43,64% εξ αδιαίρετου της κυριότητας αυτού του ιστορικού ακινήτου. Το Διοικητικό Συμβούλιο του ΤΑΙΠΕΔ ανακύρηξε την One Outlet AE, της οποίας μέτοχοι είναι οι Notoscom, ο όμιλος Φάις και αραβικά κεφάλαια (GET), ως προτιμυτέο επενδυτή. Στη Θεσσαλονίκη επίσης πωλείται η παραλία στην Αρετσού, ενώ στη Στη Χαλκιδική στις περιοχές Ποσειδί, Άγιος Ιωάννης Σιθωνίας, Κασσάνδρα, Νέα Ηράκλεια (Σαχάρα), ξεπουλιούνται ολόκληρες εκτάσεις δάσους και παραλίας για να χτιστούν ξενοδοχειακές μονάδες.

Ολοκληρώθηκε, επίσης, η παραχώρηση της Κασσιόπης στην Κέρκυρα στην εταιρία NCH Capital, η οποία απέκτησε το 100% των μετοχών Ανώνυμης Εταιρίας Ειδικού Σκοπού και στην οποία το ΤΑΙΠΕΔ έχει μεταβιβάσει το δικαίωμα της επιφάνειας του ακινήτου για περίοδο 99 ετών. Είναι μια από τις πρώτες αποκρατικοποιήσεις του ΤΑΙΠΕΔ που “έκλεισε” τον Ιανουάριο του 2013. Η συνολική έκταση του ακινήτου στον Ερμηίτη της Κασσιόπης ανέρχεται σε 490.000 τ.μ., εκ των οποίων άνω των 320.000 τ.μ. θα παραμείνουν προσβάσιμα στο ευρύ κοινό. Στην υπόλοιπη έκταση, ο επενδυτής θα έχει το δικαίωμα να αξιοποιήσει περίπου 35.000 τ.μ.

Άλλη μια ολοκληρωμένη ιδιωτικοποίηση αποτελεί η παραλία Αφάντου στη Ρόδο. Οι δύο εταιρείες, η «M.A. Angelidades Inc.» και η «M.A. Angelidades Inc.» είναι πλέον οι ιδιοκτήτες της περιοχής, που βγήκε σε πλειστηριασμό από το ΤΑΙΠΕΔ. Το σύνολο του οικοπέδου έχει συνολική επιφάνεια 1.858.000 τ.μ. περίπου.

Άλλη μια “επένδυση” του δημοσίου, είναι η ιδιωτικοποίηση του Ελληνικού. Η κυβέρνηση και ελληνοαραβικνεζικό επενδυτικό σχήμα υπό τη Lamda Development υπέγραψαν συμφωνία πώλησης του Ελληνικού, που αφορά έργα για το Μητροπολιτικό πάρκο και τους κοινόχρηστους χώρους πρασίνου (το 42% της συνολικής επιφάνειας). Αποφασίστηκε να αποκρατικοποιηθεί το 2011, έναν χρόνο μετά προκηρύχθηκε διαγωνισμός, δύο χρόνια αργότερα η κοινοπραξία των Lamda Development, Al Mabaar (vun Eagle Hills από το Αμπου Ντάμπι) και Fosun (Κίνα) ανακηρύχθηκε προτιμυτέος επενδυτής και τον Νοέμβριο του 2014 υπεγράφη με το ΤΑΙΠΕΔ η σχετική σύμβαση. Η συμφωνία βρήκε αντιμετώπιση πλήθος κόσμου και το πάνω χέρι πήραν οι επιτροπές αγώνα κατά της αποκρατικοποίησης. Αξίζει να σημειωθεί πως σε ανοικτή συζήτηση της επιτροπής αγώνα κατά της ιδιωτικοποίησης, είχαν μιλήσει εκπρόσωποι του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο Γιάννης Τσιρώνης και η Νάντια Βαλαβάνη, τασσόμενοι ενάντια στην συμφωνία. Ένα χρόνο μετά, οι υπογραφές για το Ελληνικό αποδεικνύουν για ακόμη μια φορά τα αυτονόητα, πως δεν θα έπρεπε να υπάρχει καμία προσδοκία από κανενός χρώματος εξουσία, πως η οποιαδήποτε κοινωνικοπολιτική διεκδίκηση υφίσταται ως τέτοια, μόνο όταν επέρχεται από τα κάτω, αυτοοργανωμένα και αντιεραρχικά.

Να σημειωθεί πως το ΤΑΙΠΕΔ δεν θα μεταβιβάσει στην ΕΤΑΔ 91 ακίνητα για τα οποία τρέχουν οι διαδικασίες πώλησης, μερικά εκ των οποίων ιαματικές πηγές όπως αυτές του Πλατυστόμου, της Υπατης, των Θερμοπυλών, της Αιδηψού, της Κυλλήνης, της Κύθνου, κάμπινγκ όπως αυτά της Αγίας Τριάδας και του Κονιαβίτη, ακτές όπως η Κρουσηγή και η

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ...

Εμείς, οι εκμεταλλευόμενοι και οι καταπιεσμένοι έχουμε μπροστά μας το δίλημμα μιας άνευ προηγουμένου επέκτασης της υποδούλωσης μας ή του συνεχούς, και με κόστος, αγώνα. Σημασία έχει και ο τρόπος που επιλέγουμε να αγωνιστούμε στο σήμερα, όχι μόνο γιατί είναι η απεικόνιση της κοινωνίας που οραματιζόμαστε, αλλά και για να αποφύγουμε τα λάθη του παρελθόντος που μας έφεραν στο σημείο που είμαστε σήμερα. Γι' αυτό αγωνιζόμαστε αυτοοργανωμένα αντιιεραρχικά και ισότιμα.

Δημιουργούμε εργατικά σωματεία βάσης όπου δεν υπάρχουν ή συμμετέχουμε στα υπάρχοντα με γνώμονα την ταξική συνείδηση και αλληλεγγύη. Με μαχητικούς ταξικούς αγώνες, με όπλα τις δυναμικές διαδηλώσεις, τις ακηδεμόνευτες απεργίες διαρκείας, το ριζίμο του ρυθμού της εργασίας μας μπορούμε να μπλοκάρουμε την παραγωγή, να βάλουμε φρένο στις απαιτήσεις των αφεντικών που μας θέλουν υπάκουους και «φτηνούς», να βάλουμε φρένο στη συνεχή υποτίμηση των ζώων μας. Εχθρευόμαστε τους γραφειοκράτες και τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό τους και σπάμε τη λογική της ανάθεσης, μια λογική που ταιριάζει μόνο σε δούλους. Εχθρευόμαστε και πολεμάμε τον κοινωνικό κανιβαλισμό που θέλει τους από τα κάτω να αλληλοφαγώνονται.

Δημιουργούμε κύτταρα οργάνωσης και πάλης σε σχολεία και σχολές. Την ίδια στιγμή οφείλουμε να προστατέψουμε τις δομές μας δημιουργώντας ομάδες προληταριακής αυτοάμυνας απέναντι στα σκυλιά των αφεντικών, τους μπάτσους και τους φασίστες.

Το συμφέρον των καπιταλιστών δημιουργεί περιφράξεις και αποκλεισμούς σε όλα τα πεδία της καθημερινότητάς μας. Από τις εξώσεις και τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, τα σπίτια χωρίς ρεύμα και νερό, τα νοικοκυριά δίχως θέρμανση, τους αποκλεισμούς στην περιθαψη. Απαντάμε ξανά με αγώνα. Δημιουργούμε και συμμετέχουμε σε συνελεύσεις γειτονιάς, εμποδίζουμε τις εξώσεις και τους πλειστηριασμούς, επανασυνδέουμε το κομμένο ρεύμα. Απαλλοτριώνουμε

όλο και όλες μαζί τα αγαθά που έχουμε ανάγκη για να ζήσουμε. Η εργατική τάξη δεν μπορεί και δεν πρέπει να ελπίζει σε μια επαναφορά στο κράτος πρόνοιας, αλλά στην απαλλοτρίωση και στην κοινωνικοποίηση όλου του πλούτου που παράγεται.

Στο πεδίο των ιδιωτικοποιήσεων, κόβουμε τη φόρα των αφεντικών με αρνήσεις πληρωμών, άμεσες δράσεις, σαμποτάζ, μαχητικές και συγκρουσιακές διαδηλώσεις, μαζί με τους κατοίκους ή τους εργαζόμενους που πλήττονται, μαζί με το σύνολο των εκμεταλλευόμενων των οποίων, οι όροι ζωής, υποτιμούνται περαιτέρω. Κάνουμε μη βιώσιμες τις επενδύσεις χωρίς να έχουμε την αυταπάτη ότι οι κρατικοποιήσεις είναι επαρκής στόχος.

...ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΑΥΡΙΟ

Ως αναρχικοί θεωρούμε τους επιμέρους αγώνες που δίνονται από τους από τα κάτω ως το απαραίτητο έδαφος για να συναντηθούμε, για να συνειδητοποιήσουμε τη συλλογική μας δύναμη, για να σπάσουμε το φόβο και τη μοιρολατρεία που μας έχουν επιβάλει να αναπαράγουμε. Χωρίς να παραγνωρίζουμε τις αντιφάσεις τους, πιστεύουμε πως αποτελούν τον μόνο δρόμο που οδηγεί στην κοινωνική επανάσταση. Στην κοινωνική επανάσταση, που δεν είναι απλά, ο “ουτοπικός” σκοπός κάποιων μειοψηφιών αλλά και η συνολική απάντηση στις ίδιες τις ανάγκες όλων των καταπιεσμένων, που σήμερα εξαρτώνται από τα κέρδη ή τη χασούρα της μειοψηφίας των αστών και των αυλικών τους. Μόνο η εργατική τάξη μπορεί και πρέπει να υπερασπιστεί τα κεκτημένα της, μακριά από ιεραρχίες και διαμεσολαβήσεις και να δημιουργήσει μια κοινωνία αταξική, ακρατική και ανεξούσια.

Η επανάσταση αυτή προϋποθέτει την ανάκτηση των μέσων παραγωγής και τον σχεδιασμό της με βασικό γνώμονα, όχι το κέρδος, αλλά την κάλυψη των αναγκών των απε-

λευθερωμένων κοινοτήτων, σε αρμονία και με σεβασμό στο φυσικό περιβάλλον. Επίσης βασική προϋπόθεση είναι η κατάργηση της ιδιοκτησίας και η απαλλοτρίωση της κρατικής και ιδιωτικής περιουσίας από και για όλη την κοινωνία. Η παραγωγή και η διανομή των αγαθών θα βασίζεται στην γενικευμένη χαριστικότητα από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του. Ενώ οι αποφάσεις δεν θα βρίσκονται στα χέρια κάποιου κλειστού κομματικού γραφείου, αλλά στις συνελεύσεις, στα συμβούλια και στα συντονιστικά βάσης των επαναστατημένων.

Έχουμε πολλούς λόγους να μην συνεχίζουμε να ζούμε μέσα στη μιζέρια του κόσμου της ιδιοκτησίας, κρατικής ή καπιταλιστικής, έχουμε πολλούς λόγους να προσπαθήσουμε να ζήσουμε σε έναν κόσμο ελευθερίας, όπου όλα θα είναι για όλους. Ο αγώνας ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, είναι μια ακόμη καλή αφορμή για να ξεκινήσουμε να ξηλώνουμε το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης οριστικά και συνολικά.

**ΤΑΞΙΚΟ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΘΡΩΝ ΖΩΗΣ ΜΑΣ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΛΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
ΟΠΟΥ ΟΛΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

Ακολουθεί το πρώτο κείμενο που προέκυψε από τη συνεργασία των τριών συλλογικοτήτων και μοιράζεται σε 10000 κομμάτια στην πόλη της Θεσσαλονίκης:

Για τον βαρύ χειμώνα που έρχεται για τους εκμεταλλευόμενους και τις εκμεταλλευόμενες

Τα τελευταία 6 χρόνια βιώνουμε τα αποτελέσματα της επίθεσης των αφεντικών, η οποία έχει ενταθεί με το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης. Κράτος και κεφάλαιο, μέσω της ψήφισης των μνημονίων και μιας σειράς άλλων μέτρων, εντείνουν την λεηλασία των “από τα κάτω”, με σκοπό την συντήρηση και την αύξηση των κερδών και της κυριαρχίας τους. Έτσι η καταπίεση και η εκμετάλλευση, φαινόμενα που είναι άμεσα συνδεδεμένα με ένα σύστημα που βασίζεται στην αποκομιδή και συσσώρευση κέρδους από λίγους, μέσω του ξεζουμίσματος των υπολοίπων και της φύσης, βιώνονται όλο και πιο έντονα, από όλο και περισσότερους ανθρώπους.

Τι σημαίνει όμως κρίση για όλους εμάς που ανήκουμε στα κατώτερα στρώματα της ταξικής-κοινωνικής πυραμίδας; Διαρκή υποτίμηση της εργασιακής μας δύναμης μέσω των μειώσεων σε μισθούς και συντάξεις, αύξηση της ανεργίας, καθίερωση της ελαστικής και ανασφάλιστης εργασίας και ταυτόχρονη αύξηση του κόστους ζωής. Έτσι όλο και περισσότεροι από εμάς δυσκολευόμαστε να τα βγάλουμε πέρα, αναγκαζόμαστε να ζούμε στην ανέχεια και στην εξαθλίωση. Ενώ η περιθωριοποίηση και η καταστολή, στα όρια της εξόντωσης κάποιες φορές, εντείνονται για όσους «περισσεύουν» (π.χ. μετανάστες) ή για όσους τολμούν να σηκώσουν κεφάλι απέναντι στην λεηλασία των ζωών τους. Η κατακύβη που βιώνουμε δεν πρόκειται να σταματήσει στα νομοσχέδια που έχουν ήδη περάσει. Αυτόν τον χειμώνα αναμένεται να ψηφιστούν νέα μέτρα ή να εφαρμοστούν ήδη ψηφισμένα, κάτι που θα συμβάλει στην περαιτέρω υποτίμηση των όρων ζωής μας.

Τι προβλέπει το νέο νομοσχέδιο για τις εργασιακές σχέσεις;

Για να μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα, σε σχέση με την μείωση του κόστους της εργασίας μας για τα αφεντικά, αναμένεται να ψηφιστεί τους επόμενους μήνες το νέο νομοσχέδιο. Μέσω του νόμου αυτού θα επέλθει η ουσιαστική κατάργηση του κατώτατου μισθού (δεδομένου ότι μπορούν να παρακάμπτονται οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας και να συνάπτονται ατομικές συμβάσεις χωρίς κατώτατους περιορισμούς μόνο με τη «συμφωνία» αφεντικού και εργαζόμενου), διευκολύνονται οι μαζικές απολύσεις, καταργούνται στην πράξη ο 13ος-14ος μισθός, επιδόματα, προσαυξήσεις και διάφορα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Μεταξύ άλλων, το κράτος επιχειρεί να αφαιρέσει ένα απ’ τα ισχυρότερα μέσα αγώνα των εργαζομένων ενάντια στην επίθεση των αφεντικών, την απεργία. Με αυτό τον τρόπο δυσχεραίνονται οι όροι κήρυξής της, ενώ παράλληλα θεσμοθετείται το εργοδοτικό δικαίωμα στην ανταπεργία. Μας καλούν επίσης να εμπλουτίσουμε το λεξιλόγιό μας με όρους όπως mini jobs, labor franchising, teleworking, συμβάσεις μηδενικών ή λίγων ωρών, συμβάσεις με το τηλέφωνο, οι οποίες με απλά

λόγια μεταφράζονται ως η νομιμοποίηση της επισφάλειας και της μαύρης εργασίας. Ενώ τέλος, προετοιμάζουν και μία ολόκληρη σειρά κοψίματος επιδομάτων και κοινωνικών παροχών σε ανέργους και ευπαθείς ομάδες.

Για μας η ψήφιση αυτού του νόμου επικυρώνει τις επιταγές του κεφαλαίου, που σκοπό έχει να απομυζήσει περισσότερο κέρδος στις πλάτες μας, να μας διασπάσει και να δυσκολίψει τις συλλογικές μας αντιστάσεις.

Τι συνέπειες έχουν οι ιδιωτικοποιήσεις;

Αν η συνεχής μείωση του μισθού μας αποτελεί μία πτυχή των προβλημάτων που βιώνουμε, μία άλλη είναι αυτή του συνεχώς αυξανόμενου κόστους ζωής. Δε θέλει πολλά παραδείγματα: κινούμαστε μέσα σε μία πόλη που το εισιτήριο του ΟΑΣΘ έχει αυξηθεί πάνω από 100% τα τελευταία χρόνια, οι ανατιμήσεις της φορολογίας έχουν μετατρέψει πολλά τρόφιμα σε είδη πολυτελείας, οι λογαριασμοί νερού και ρεύματος είναι φουσκωμένοι και τις περισσότερες φορές απλήρωτοι κάτι που συνεπάγεται το, ανά πάσα στιγμή, κόψιμο τους. Και μέσα σε όλα αυτά, ήρθε και το περιβόητο υπερταμείο για να συνεχίσει τις ιδιωτικοποιήσεις και να κάνει την οικονομία ανταγωνιστική: έναντι συμβολικού αντιτίμου, λιμάνια, αεροδρόμια, ΔΕΗ, ΕΥΑΘ, ΟΣΕ, ολόκληρα βουνά και παραλίες θα πουληθούν σε ιδιώτες, ενώ ταυτόχρονα έχουν ξεκινήσει και οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας για να μην έχουν χασούρα οι τράπεζες.

Είναι δεδομένο ότι τα συμφέροντα του κράτους και των καπιταλιστών ευθυγραμμίζονται. Οι καπιταλιστές έχουν τον μοναδικό τρόπο να βγάλουν κέρδος εμπορευματοποιώντας οποιαδήποτε ανθρώπινη ανάγκη: τροφή, υγεία, στέγαση, ρεύμα και νερό, ψυχαγωγία, μετακίνηση, επικοινωνία. Η συγκεντρωτική αυτή έκφραση του κεφαλαίου –μέσω των ιδιωτικοποιήσεων- παγώνει τους όρους υποτίμησης των ζώων μας και τα αποτελέσματα κάθε ιδιωτικοποίησης δεν είναι παρά: η χειροτέρευση των εργασιακών συνθηκών, οι περιφράξεις και οι αποκλεισμοί, το ρίξιμο της ποιότητας των υπηρεσιών, το να αυξάνεται η τιμή τους, ενώ παράλληλα το κράτος ως θεσμός, λειτουργεί ως εγγυητής των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Οι ανθρώπινες δραστηριότητες που πλέον δεν μεταφράζονται ως εμπόρευμα είναι ελάχιστες. Κράτος και κεφάλαιο δεν πρόκειται να σταματήσουν από μόνα τους. Γι' αυτό και πρέπει εμείς να επαναπροσδιορίσουμε το πώς αντιλαμβανόμαστε όλα τα παραπάνω, και το αν και πώς είμαστε διατεθειμένοι να τα υπερασπιστούμε.

Η αφομοίωση των κοινωνικών αντιστάσεων από τον Σύριζα

Η αντιμνημονιακή ρητορική του Σύριζα, η προεκλογική εναντίωσή του στις πολιτικές λιτότητας –χωρίς ωστόσο να θέτει όρους εξόδου από την ΕΕ και την ευρωζώνη-, το ότι δεν είχε φθαρεί από την ανάληψη και άσκηση εξουσίας, είχαν ως αποτέλεσμα την αφομοίωση και τον εγκλωβισμό κοινωνικών δυναμικών αντίστασης, παρά τη γενικευμένη κοινωνική δυσσρέσκεια και δυσφορία. Καμία κυβέρνηση όμως δεν μπορεί να μη λειτουργεί ως υπηρέτης των καπιταλιστικών συμφερόντων. Το κεφάλαιο, είναι δεδομένο ότι μπορεί να διαχειριστεί και να επωφεληθεί από οποιοδήποτε κρατικό διαχειριστή,

ασχέτως πολιτικο-ιδεολογικού προσήμου. Συνεπώς, η κυβέρνηση Σύριζα-Ανεήλ, διέψευσε τις προσδοκίες των ψηφοφόρων της και υιοθέτησε πλήρως τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τις επιταγές του κεφαλαίου.

Να σπάσουμε τον τσαμπουκά κράτους και αφεντικών

Αν δε θέλουμε να βαθύνουμε την οικονομική μας υποδούλωση και την κοινωνική μας απονέκρωση, οφείλουμε να αγωνιστούμε. Και αν το σκεπτικό του αγώνα μας οφείλει να προϋποθέτει την ταξική αλληλεγγύη και ενότητα, οι πρακτικές του δεν είναι συγκεκριμένες, αλλά αλληλοσυμπληρούμενες. Σε πρώτο χρόνο χρειάζεται, να ξαναβάλλουμε μπροστά την κάλυψη των δικών μας αναγκών απέναντι στα κέρδη των αφεντικών και να σπάσουμε την ηττοπάθεια και την μοιρολατρία χτίζοντας δίκτυα αλληλεγγύης και μαζικού σπασίματος των νόμων.

Απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις που θα αυξήσουν το κόστος ζωής μας και θα παραδώσουν στη δούληψη του κεφαλαίου την κάλυψη και της τελευταίας μας ανάγκης, αλλά και απέναντι στους νέους νόμους που θεσπίζονται από το κράτος αλλά έρχονται κατά παραγγελία ντόπιων και ξένων αφεντικών για να γίνουμε όλο και πιο φθινοί εργαζόμενοι, μπορούμε και σε τελική ανάλυση οφείλουμε, να συγκροτηθούμε σε σωματεία βάσης, συνελεύσεις γειτονιάς, ομάδες άμεσης δράσης και να δημιουργήσουμε αυτοργανωμένες δομές κάλυψης αναγκών. Αντιθεσμικά, αντιεραρχικά, μακριά από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία πρέπει να απεργήσουμε, να ξαναβρούμε στο δρόμο, να συγκρουστούμε με το κράτος, τα αφεντικά και τα δουλικά τους, μπάτσους και φασίστες.

Απέναντι στη συνεχόμενη αύξηση του κόστους στέγασης και τροφής μπορούμε να κάνουμε καταλήψεις στέγης και μαζικές αυτομειώσεις ενοικίων, απαλλοτριώσεις αγαθών, και συλλογικές κουζίνες στις γειτονιές μας, με δομικό λίθο τη σχέση της αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας μεταξύ των καταπιεσμένων. Μπορούμε να βάλλουμε μπλόκο στις εξώσεις στις γειτονιές μας, να είμαστε παρόντες για να εμποδίσουμε τους πλειστηριασμούς σπιτιών ανθρώπων που δεν έχουν άλλο μέσο στέγασης, αλλά και να σταματήσουμε τις εξώσεις λόγω αδυναμίας πληρωμής ενοικίου.

Απέναντι στην αύξηση της φορολογίας μπορούμε να αρνηθούμε συλλογικά να πληρώσουμε και να καταβάλλουμε στα κρατικά ταμεία τα μαθησιακά μας χρεώματα.

Απέναντι στις αυξήσεις εισιτηρίων στον ΟΑΣΘ μπορούμε να μην χτυπάμε ή να παραποιούμε εισιτήρια, να σαμποτάρουμε τα ακυρωτικά μηχανήματα, να διώχνουμε τους ελεγκτές ή αν για κάποιο λόγο χτυπήσουμε να το δίνουμε στον επόμενο επιβάτη. Το ίδιο μπορούμε να κάνουμε και με τον ιδιωτικοποιημένο, για ψίχουλα, ΟΣΕ. Απέναντι στα κοψίματα του νερού και του ρεύματος, μπορούμε να τα επανασυνδέσουμε και να κάνουμε ξεκάθαρο στους τραμπούκους που έρχονται και τα κόβουν πως είναι ανεπιθύμητοι, στα σπίτια, στις πολυκατοικίες, στις γειτονιές μας.

Απέναντι στην ιδιωτική εκμετάλλευση ελεύθερων χώρων και την έλλειψη χώρου και χρόνου διασκέδασης που δεν προϋποθέτει φράγκα, μπορούμε να σπάμε τις περιφράξεις, να μην πληρώνουμε αντίτιμο και να δημιουργήσουμε μια ζωντανή αντιεμπορευματική κουλτούρα μέσα στις γειτονιές, στα πάρκα, στις πλατείες, στις αυλές των σχολείων.

Απέναντι στους αποκλεισμούς που γίνονται σε μετανάστες και ανασφάλιστους αλλά και στις περικοπές στην υγεία, μπορούμε να αγωνιστούμε μαζί με τους εργαζόμενους, μαζί με τους μετανάστες, για ελεύθερη πρόσβαση για όλους και όλες στην περίθαλψη.

Να αγωνιστούμε για έναν κόσμο χωρίς καταπίεση, εκμετάλλευση, ανισότητες.

Εμείς, όντας κομμάτι των εκμεταλλευόμενων, φύσει και θέσει, θεωρούμε αναγκαίο τον αγώνα ενάντια στην επέλαση κράτους και αφεντικών και στην υποτίμηση των ζωών μας. Γι αυτό και θα αντισταθούμε σε οποιαδήποτε απόπειρα υπονόμευσης κοινωνικών κεκτημένων. Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός, οι όποιες κατακτήσεις θα παραμένουν μερικές, πρόσκαιρες και επισφαλείς. Μονόδρομος λοιπόν, για την απελευθέρωση μας, είναι η καταστροφή τους.

Για να βαδίσουμε προς ένα κόσμο ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

Για μια ακρατική, αταξική, ανεξούσια κοινωνία.

Για την αναρχία.

Το κείμενο που μοιράζεται στις παρεμβάσεις για τις ιδιωτικοποιήσεις σε ΟΛΘ, ΕΥΑΘ, ΔΕΗ, στρατόπεδο ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ, ΟΣΕ, παραλία στην Κρήνη (Αρετσού), αγορά Μοδιάνο

Όλα είναι κλημμένα, όλα μας ανήκουν!

Κράτος και κεφάλαιο, έχοντας στην κατοχή τους τα μέσα παραγωγής, και συνεπώς τη δυνατότητα του καθορισμού των κοινωνικών σχέσεων και το θεσμικό μονοπώλιο στη βία, δεν βγάζουν κέρδος μόνο με την εκμετάλλευσή μας στους χώρους εργασίας, αλλά και με την εκβιαστική συνθήκη του να μας πουλάν όσα χρειαζόμαστε για να ζήσουμε. Ένας από τους πιο βασικούς άξονες πάνω στους οποίους κινούνται οι εκφραστές του κεφαλαίου είναι οι ιδιωτικοποιήσεις, η μεταφορά υπηρεσιών, υποδομών, εκτάσεων γης και μέσων επιβίωσης σε ιδιωτικά χέρια. Οι δημόσιοι χώροι, η ενέργεια και οι φυσικοί πόροι μπορεί να είναι σήμερα εμπορευματοποιημένοι, αλλά εμείς τους αντιλαμβανόμαστε ως κοινά αγαθά, τα οποία πρέπει να διαχειρίζεται και να απολαμβάνει το σύνολο της κοινωνίας.

“Εφτά ο τόκος πέντε το φτιασίδι, σαράντα με το λάδι και το ξύδι”

Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι ακόμα ένας τρόπος για να μεταφερθούν τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης από τους εκμεταλλευτές στους εκμεταλλευόμενους. Επιφέρουν ελαστικές σχέσεις εργασίας και δυσχεραίνουν τις συλλογικές διεκδικήσεις με σκοπό την αύξηση των κερδών των αφεντικών. Επιπλέον, αποκλείουν την πρόσβαση στα αγαθά σε αυτούς που δεν έχουν τη δυνατότητα πληρωμής τους. Αυτούς δηλαδή που δεν έχουν να πληρώσουν ένα λογαριασμό, τους ντόπιους και μετανάστες προλητάριους. Αυτή τη στιγμή πραγματοποιούνται από το λεγόμενο υπέρ-ταμείο, το οποίο έχει μέλη που τοποθετήθηκαν εκεί από την ελληνική κυβέρνηση αλλά και μέλη που διορίστηκαν από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τους μηχανισμούς της. Το νέο υπέρ-ταμείο έρχεται να συνεχίσει το

έργο του ΤΑΙΠΕΔ, πολλὰ μέλη του οποίου κατηγορούνται ότι “έστηναν διαγωνισμούς”, ότι είχαν συμβούλους που λειτουργούσαν ως εκπρόσωποι εταιρειών-υποψήφιων αγοραστών, ότι ζημίωσαν τα δημόσια ταμεία πουλώντας πολύ πιο φθηνά από την πραγματική αξία, της κάθε υποδομής και υπηρεσίας. Όλα αυτά βέβαια ισχύουν και τώρα. Επίσης είναι χαρακτηριστικό ότι το μεγαλύτερο μέρος από τα κέρδη του υπερ-ταμείου θα δοθεί για την ανακεφαλαίωση των τραπεζών.

“Στολίστηκαν οι ξένοι τραπεζίτες, ξυρίστηκαν οι Έλληνες μεσίτες.”

As ρίξουμε μια ματιά σε όσα πουλήθηκαν ήδη ή πρόκειται να πουληθούν, κυριολεκτικά για ψίχουλα, εντός των επόμενων μηνών και επηρεάζουν άμεσα το βιοτικό μας επίπεδο. Ξεκινάμε με το νερό, όπου η ΕΥΑΘ πρόκειται να πουληθεί σε πολυεθνική εταιρεία, ενώ αξίζει να σημειώσουμε πως όπου υπήρχαν ιδιωτικοποιήσεις στο νερό, ανέβαινε η τιμή του και έπεφτε η ποιότητά του για την αύξηση των κερδών. Στον τομέα της ενέργειας, η ΔΕΗ πουλιέται κομμάτι-κομμάτι σε ιδιώτες με τα ίδια ακριβώς αποτελέσματα, παρόμοια η κατάσταση με τα ΕΛΠΕ και την ΔΕΠΑ –εταιρεία για το φυσικό αέριο. Στον τομέα των μετακινήσεων, οι Θεσσαλονικείς ήδη πουλούσαμε την ελεύθερη αγορά καθώς ο ΟΑΣΘ αποτελεί μονοπώλιο και έχει αυξήσει πάνω από 100% τα εισιτήρια μέσα στην κρίση, ενώ ο ΟΣΕ πωλείται επίσης κομμάτι-κομμάτι. Στον τομέα των υποδομών, το λιμάνι της πόλης, η Εγνατία οδός, το αεροδρόμιο Μακεδονία, τα ΕΛΤΑ πέραν σταδιακά στα χέρια επιχειρηματιών, με ότι αυτό συνεπάγεται (και πάλι) για τις τιμές και την ποιότητα των υπηρεσιών και τις σχέσεις εργασίας. Στο κομμάτι των ελεύθερων χώρων, το κράτος πουλάει ολόκληρες εκτάσεις, μέσα κι έξω από τις πόλεις: Στη Χαλκιδική στις περιοχές Ποσειδί, Άγιος Ιωάννης Σιθωνίας, Κασσάνδρα, Νέα Ηράκλεια (Σαχάρα), ξεπουλιούνται ολόκληρες εκτάσεις δάσους και παραλίας για να χτιστούν ξενοδοχειακές μονάδες, ενώ κάτι αντίστοιχο συμβαίνει στην Ασπροβάλτα και στην Αγία Τριάδα. Στη Θεσσαλονίκη έχουν πουληθεί η Αγορά Μοδιάνο και προς πώληση είναι η παραλία της Αρετσούς στην Καθαμαριά όπως και το πρώην στρατόπεδο Παύλου Μελά στα δυτικά της πόλης.

Η ιδιοκτησία συνεπάγεται την μετατροπή της περίσσειας των ιδιοκτητών αγαθών σε εμπόρευμα, το οποίο σημαίνει αποστέρησή τους από το κοινωνικό σύνολο. Απέναντι στο δίπολο ιδιωτικό-κρατικό αντιτάσσουμε το δημόσιο/κοινωνικό, δηλαδή την ελεύθερη πρόσβαση και χρήση των αγαθών βάσει των αναγκών μας. Το κράτος δεν αποτελεί έναν ουδέτερο μηχανισμό ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, αλλά όργανο των πρώτων για να διαιωνίσουν την ταξική εκμετάλλευση. Αγωνιζόμαστε ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, όχι στο όνομα της κατοχής και του ελέγχου των κοινωνικών αγαθών από το κράτος, αλλά ως ένα πρώτο βήμα στον αγώνα για την απαλλοτρίωση και την απόλυσή τους από το σύνολο της κοινωνίας. Αγωνιζόμαστε για μια χειραφετημένη, αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία η οποία θα βασίζεται στην εξής αρχή: «από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του». Κάθε ιδιωτικοποίηση είναι μια ήττα σε σχέση με αυτό τον στόχο τόσο σε πρακτικό όσο και σε συμβολικό επίπεδο.

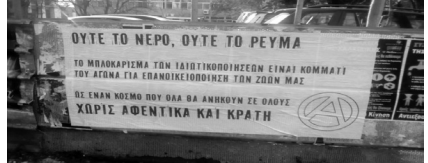

“Λάε μη σφίξεις άλλο το ζωνάρι, η πείνα το καμάρι είναι του κιοστή, του σκλάβου που του μέλλει να θαφτεί.”

Οφείλουμε, μαζί με τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες της κάθε υπηρεσίας, μαζί με τους γείτονες που βιώνουμε τα ίδια προβλήματα, να αγωνιστούμε για να μη δούμε τους όρους ζωής μας να χειροτερεύουν, για να σταματήσει κάθε μας ανάγκη να είναι ένα ακόμη εμπόρευμα προς πώληση, για να υπερασπιστούμε την ποιότητα ζωής μας και το περιβάλλον από την απληστία κράτους και κεφαλαίου. Ο αγώνας ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις μπορεί και πρέπει να αποσυνδεθεί από το αίτημα για περισσότερο έλεγχο του κράτους πάνω στις ανάγκες μας. Ο αγώνας ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις μπορεί και πρέπει να συνδεθεί με κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα των εκμεταλλεζόμενων ενάντια στην απληστία των ζώων μας, είτε αυτός αφορά τα νέα μέτρα για τις εργασιακές σχέσεις και τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, είτε την κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας, είτε την υπεράσπιση της φύσης και των ελεύθερων χώρων πρασίνου μέσα στην πόλη.

Ο αγώνας ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις μπορεί και πρέπει να ενταχθεί μέσα στον συνολικό αγώνα για έναν κόσμο χωρίς τάξεις, χωρίς κράτη, χωρίς εκμετάλλευση.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Ο ΧΕΙΛΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΒΑΡΑΙΝΕΙ!

Καπιταλιστική κρίση, για τους καταπιεζόμενους, σημαίνει απόδοση του κόσμου τους και επιπόρση ημερησίως του μισού. Συνεχίζοντας την επίθεση των τελεσίδικων θύρανων, οι "θεσμοί", οι κράτες και τα κέντρα οικονομικής εξουσίας τα ήδη φθοράζοντα (δημοκρατικές απειθρίες, απειθρίες, βεβήλωση της και ηλιθιοκρατική πρώτης κατοικίας) και φέρνουν καταστροφή (βιομηχανία ΕΕ-Εθνική μισθού, μισθών κατάσταση, απειλή έλλοψη από/λόγων, επεκτατική ελαστική παρρησία απασχολήσιμη, ανταρσία των αφεντικών κ.α.).

ΑΛΛΑ ΠΡΟΕΤΙΜΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Ελάμε την μοιρολαίρεση, την πτωχευτική, τον φθοροποιητικό, οργανωμένο την έκτακτη απειλή μεσο από οικολογικές γενοκτονίες, ζωοκτονία βλάσης, σθλιβές μηπως θάλασσας. Με φρονιμίες, παρρησιωδών, αυλολογικές δομές και μελετική περφορροση της καθήλωσης των αναγκών μας, απαλλοτριώσεις, κολυπητές, απειρήτες, σπυκροποιήσεις, ψθωνομια ανακοφία στην αποπείρα της πλήρους οικονομικής και κοινωνικής υποδομής μας. Επεκτείνουμε τις κοινωνικές αγώνες και αλλάζουμε τον το μόνον να παύσουν και το μόνον να νικηθούν κράτος και καπιταλισμός.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΚΑΤΑΠΙΞΗ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΥΝΑΓΩΓΙΣΤΩΝ | ΔΩΡ ΕΠΙΧΩΡ
ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΑΣΕ ΤΑ ΠΑΝΤΟΤΑ
ΠΡΩΤΗΝΟΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΟΡΘΑΝ ΟΣΣΑΝΟΝΟΣ

Αναρχική ομάδα “Πυρανθός”
Αναρχική συλλογικότητα “Άνω Θρώσκω”
Συλλογικότητα αναρχικών από τα ανατολικά

